

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

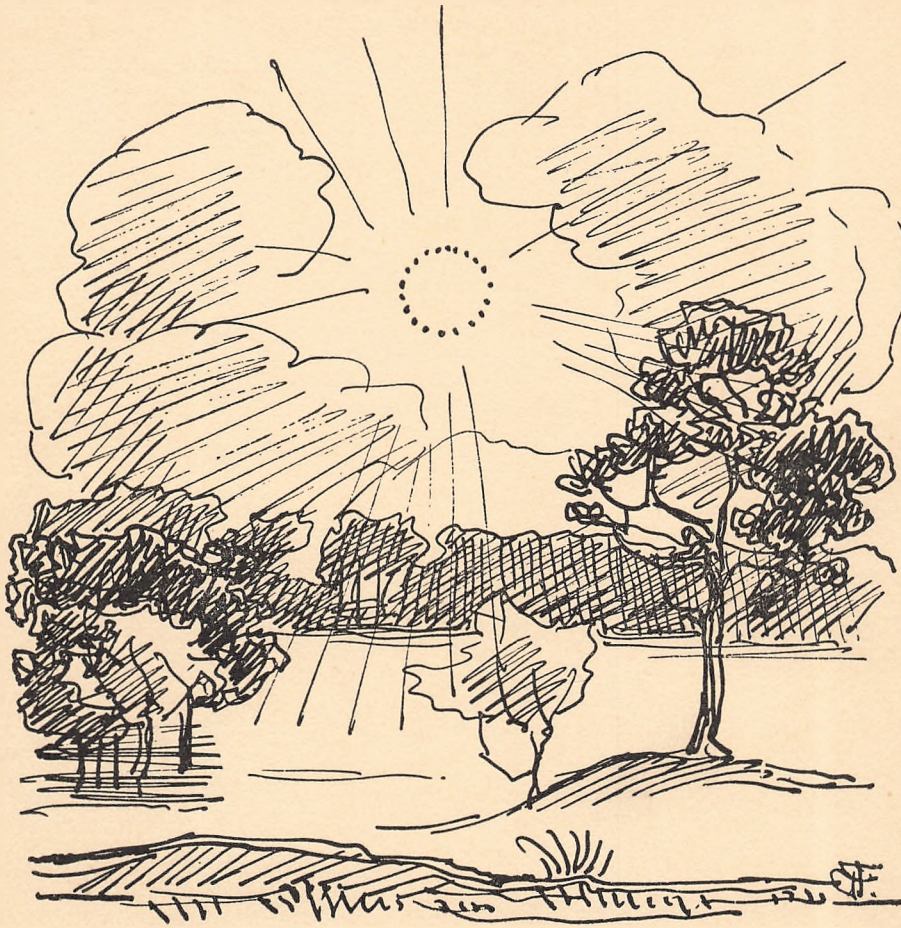
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Årsskrift
HØNG-SAMFUNDET

- HØNG STUDENTERKURSUS -

1956

Årns pædagogiske Studiesamling
København

ÅRSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET
1956

Statens pædagogiske Studiesamling
København

Indhold:

	Side
Fra nederlagets Tyskland	3
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Fra svundne tider	11
Af fru <i>Ingeborg Munk</i>	
Hvad skal man bruge historic til?	13
Af forfatteren <i>Arne Sørensen</i>	
Magnus Knudsen	17
Af revisor <i>Kaj Larsen</i>	
Et år er gået	18
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Fra — om — til gamle kammerater	28
Ved cand. mag. <i>Esmen Eriksen</i>	
Årsberetning fra <i>Erania</i>	33
Ved stud. art. <i>Ulf Gudmundsen</i>	
Hong-Samfundet	35
Ved cand. mag. <i>Esmen Eriksen</i>	
Til medlemmerne	37
Af redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Medlemsliste	38
Meddelelser	

Fra nederlagets Tyskland

DEN OFFENTLIGE DISKUSSION i dagens Danmark har drejet sig om velfærdsstatens velsignelser og farer. Vi er langt borte fra besættelsestid og efterkrigstid. Ja, det er nu så fjern en fortid, at det er blevet eksamensstof i historie.

Vi blev også i de første år efter befrielsen stopfodrede med afsløringer af grusomheder og rædsler. Vort åndelige fordøjelsessystem nægtede i selvforsvar hurtigt at fungere overfor mere af den slags. Glemsel kan også være en del af en efterkrigstids genopbygningsarbejde.

Men der kommer et tidspunkt, hvor disse ting må tages op igen. Man har påny åndelige kræfter til det. Tidsafstanden giver nu mange ting et rigtigere indbyrdes størrelsesforhold, end da man stod midt i det. Historikere og forfattere kan tage fat ud fra mere afklarede synspunkter. — Samtidig bringer nutidens voldsomme politiske begivenheder alt dette i sørgelig ihukommelse.

Ret tilfældigt kommer man da til at stille sig selv et spørgsmål om årene dengang. For undertegnedes vedkommende: hvordan var der egentlig i Tyskland i de første besættelsesår — set fra tysk side? Spørgsmålet rejstes af indtryk fra en kort rejse til Tyskland i sommerferien. Fra ret jævnlige afstikkere syd på i den sidste halve snes år mindedes man først trøstesløse ruiner, mørke gader, pjaltet og forsultet fattigdom. Så stigende arbejdsomhed og velstand. Den gang strålende oplyste og velforsynede vinduer, ikke flere slidte grønne uniformer, men endeløse rækker af folkevogne og mercedesbiler på vej hjem fra stranden til byen en sommeraften.

Og så dog: grænseovergangen ved Helmstedt på autostradaen til Berlin mindede meget tydeligt om, at Tyskland stadig er delt og besat. På strækningen op til Hamburg standsedes al civil trafik af 10—12 tunge engelske centuriontanks, der rumlede over vejen. Og Hildesheims mange splinternye huse genkaldte kun altfor tydeligt de smukke gamle, der var væk, hvert og eet.

Hvordan har tyskerne egentlig taget besættelsen af deres eget land? Vi, der kender et besat lands vilkår, må have forudsætninger for at sammenligne og forstå.

Off Limits hedder en roman af forfatteren *Hans Habe*. *Off limits* betegner i Tyskland de grænser til områder eller huse, som besættelsesmagtens medlemmer ikke må overskride. Går man over spærrelinien, er man på forbudt område. Bogens titel må vel antyde, at her er man på steder, som er tyskernes privatejendom åndelig set, nemlig deres tanker om de allierede. I dette tilfælde er det amerikanerne. Bogen foregår i og omkring München, nazibevægelsens hovedstad, U.S.A.zonens hovedby. I tid spænder den fra kapitulationsdagene i maj 45 til den kolde krigs første år 48—49. Vi ser tyskernes holdning overfor de fremmede, vel at mærke sådan, som forfatteren har opfattet det.

Hans Habe hedder egentlig Bekessy. Han er ikke selv tysker, men ungarer. Som jøde

er han afgjort nazifjendtlig. Han er ikke rettroende jøde, men mærkeligt nok for en ungarer calvinist. Den reformerte kirke præger tit sine trofaste tilhængere i retning af, at de bliver arbejdsomme og stræbsomme samfundsstøtter. Men Habe er en højst urolig sjæl. Fem gange har han været gift. Af erhverv er han journalist. Som ret udøver af faget med en skarp evne til at opfatte og skildre det karakteristiske ved personer og situationer.

I 1939 indkaldtes han til den franske hær. Han fangedes, men flygtede. I 41 meldte han sig til den amerikanske hær og fik i 1945 som særopgave at være med til at bygge en ny demokratisk presse op i Tyskland. Man kan sige, at Habe kender tyskerne, og han kender amerikanerne i Tyskland uden at være hverken tysker eller amerikaner.

De ydre tilstande i majdagene 45 karakteriserer Habe med bemærkningen om, at „hjulene rullede ikke længere for sejren, men for de sejrende“. Hele landet stod stille, ligesom sunket tilbage i middelalderens afsondrethed, fra andre lande, og egn fra egn. Men samtidig var banegårdene endnu mere overfyldte end dengang, da der endnu gik tog. — Solen kunne ruge hedt, eller månen skinne koldt ned i de udbombede banegårdshaller. Alligevel søgte man ly der — sov i de fastgroede tog i lagvis. Eller man søgte rygter. Hvis tilstandene blev mere normale, ville det først spores gennem en fornyet toggang. Alt kunne købes: nyheder og piger, rejsetilladelser og overnatninger, ægte dollars og falske vidner —. Det var et kaos af hjemløse mødre, kønssyge skøger, snu tyveknegte, invalider, krigsfanger og lurende ådselgribbe. „Ydmygelsen ytrede sig i sin dybeste form: de besejrede rev hinanden i stykker.“

„Hjulene rullede ikke længere for sejren, men for de sejrende.“ *Deres* verden var en verden på hjul — helt motoriseret. Kampvognene rullede af sted ad omkørslers omkørsler for at slippe udenom de sprængte broer. Soldaterne kunne på toppen af deres tanks ligne folk, der kom fra et skydetelt med præmierne: en med høj hat, en anden drejende en parasol, en tredje vuggende et stueur i armene, som var det en baby.

Og mellem kampvognene lastbilkolonner: kørende østpå — med bortførte tvangsarbejdere, der skulle hjem til Warszawa, eller kørende vestpå — tilbage med franske krigsfanger. Ind imellem de kørende humpede den slagne armé hjem til det slagne land. Fremad var det gået i flok, tilbage gik man enkeltvis. I går løb man for livet — og for fjenden. I dag hinkede man, mens fjenden så til.

Fra de helt udbombede spøgelsesbyer i Ruhrdistriktet sivede folk tilbage til de mindre ødelagte som München. Overbefolkningen blev så stor, at man i de fire rum i bunkeren ved banegården sov i skift: efter fire timers søvn gav en diegivende mor plads for en hjemløs vandrer, fire timer efter han igen for en hjemvendt fange uden hjem, han igen for en ny mor, og så fremdeles.

Amerikanerne opfordrede nazister, der boede i ubeskadigede lejligheder, til at rykke sammen: „fællesnytte går fremfor egennytte“, havde de jo proklameret. Ingen meldte sig. Så rekvireredes boliger af de sejrende. De tog efter ønske, selvom de officielt fordømte al vilkårlighed. Når hele nationen var skyldig, kunne man dog ikke gøre undtagelser overfor en enkelt tilfældig husejer, der påberåbte sig sin uskyld for at redde sin lejlighed.

Flertallet af huse var beskadiget. „Der lugtede brændt. Ikke for stærkt, nærmest som et køkken lugter om aftenen, når noget har været brændt på til middag. Der var luftet

ud i byen.“ Heldigvis gik man mod sommervarmen. Værre blev det, da efteråret, kulden og mørket kom. Da drejede den tyske eksistens sig om vinduer og kakkellovne. Som altid skabte elendigheden et nyt aristokrat: glarmestrenes højadel. Ombejlet var den, der ejede et stykke glas og kunne sætte det mellem den ydre og den indre kulde. Goethes samlede værker i fin stand i bytte for et par vinduesruder. „Man talte om kulden for ikke at tale om sulten og om sulten for ikke at tænke på kulden.“

Alt liv uddøde tidligt på aftenen på grund af spærretiden. Der var ingen strøm, ingen lyst til at blive oppe og snakke. For amerikanerne var tyskerne som børn. Og børn skal tidligt i seng, navnlig uartige børn! Men de straffede børn sov uroligt. Det var ikke samvittigheden, der holdt dem vågne. Samvittigheden var endnu ikke udløst. Man vidste ikke, hvorfor man egentlig blev straffet. Det gav urolig søvn ikke at kunne få det spørgsmål besvaret.

Howdan levedes der egentlig under disse forhold? Håbe lader os i sin bog følge en snes forskellige tyskere i de næste tre-fire år. „I beskyttelsesrummet var vi alle lige“, hedder det. Men det forsvinder ret hurtigt.

Visse typer klarer sig forbavsende godt under alle forhold. Det er den sorte børs' folk. Nogle stjæler sig varerne til. „Vi tager jo kun, hvad *de* først har taget fra os.“ *Wedemeier* er sortbørsmand i den større stil. „Jeg svømmede altid med strømmen ... Jeg vil nødig komme i den situation at skulle svømme mod strømmen. Dette vil stride mod min karakter, og jeg ville sandsynligvis omkomme.“ Takket være en fænomenal evne til at lave tryllekunst var han gået ud og ind hos selve Føreren — men undgået at blive partimedlem. Nu var det hans held at være fuld af ukendte historier om Hitler. I sin tid havde han i hans nærværelse forvandlet selve *Mein Kampf* til en hvid kanin. *Wedemeier* var i det hele taget manden, der altid havde en kanin ved hånden. Nu forvandlede han sig selv til natklubvært. Stedet kaldte han meget betegnende *Myggen*. Hos ham var der lys og varme, som gæsterne sværmede om som myg, og måske brændte de som myggene vingerne på lyset, for der spioneredes bravt i lokalerne.

Hans afnazificeringsproces var også en hel trylleforestilling. Han slap med 5000 mark i bøde for at have været medløber. Som forsigtig mand betalte han ikke bøden direkte med tre kartoner cigaretter, men sendte beløbet næste dag uden at røbe, at det stammede fra sortbørssalg af amerikanske cigaretter.

Fiduserne i det helt store format repræsenteres af bankieren *Eberhard Eber*. Først financierede han Hitler. Han var ikke den, der grublede over godt og dårligt, løgn og sandhed. Han var *Eberhard Eber*, en mand, der havde kastet samvittigheden over bord som generende ballast og samtidig med samvittigheden også spørgsmålene og tvivlen. Afnazificeringsdomstolen dømte ham ikke som hovedskyldig, kun som „belastet“. Han blev erklæret for varig uskicket til at være embedsmand og sagfører, lærer, præst, redaktør og forfatter. Men „han havde overhovedet heller ikke tænkt at skifte erhverv“. Formuen konfiskeredes totalt, men var allerede forlængst under krigen sat hen i Schweiz. „Alt var forudset“. I de to år, han ikke måtte drive privat erhverv, kunne broderen passende lægge navn til. Hurtigt går han i gang påny med blandt andet amerikansk kapital. Hans hus er et af de første steder, hvorover neonlyset igen stråler. Træskuret bliver til et marmorpalads. „De levende har pligt til at se fremad“, er hans leveprogram. Alt bagude er afskrevet. „Et stærkt Tyskland er den bedste garant for freden. Hvorfor

skulle et stort Tyskland ikke kunne være lykkeligt?" Altid arbejder han for Tyskland, det vil sige ham selv, akkurat som Wedemeier arbejder for sig selv.

Også det faldne styre er repræsenteret. *Alois Schmidt* er den sølle medløber, forhenværende husagent og -spion for nazisterne. Nu lever han af at sende sin datter på gaden til negersoldaterne. „Han har bøjet sig så dybt, at rygraden er knækket på ham“. Også i overført betydning går han rundt i sutsko og med daskende seler. Han er uden nogensomhelst ansvarsfølelse. Et pjok. Obersturmbannführer *Gert Mante* er ikke pjokket. Han har intet glemt og intet lært. I måneder efter krigen holder han ud som wehrwolff i de bayerske bjerge. Sidst af alle dukker han frem, hård og hensynsløs mod sin kæreste, snyltende på svigerfamilien, fuld af foragt overfor svigerfaderen, en værne-magtsoberst. Det var jo værnemagten, der svigtede ved at foretage attentatet på Hitler den 20. juli i 44! Det er uhyggeligt, at Mante allerede sommeren 45 vejrer morgenluft. Han aner en ny krig mod Sovjet. „Og så behøver de os. Så hører hele svindelen op. Så bliver der ikke længere spurgt, hvem der var i SS, og hvem i SS der måske har likvideret et par bolcheviksvin. Dette vil jeg gerne opleve!“ Og risikoen? „Vi har ingen industri. Der ryger højst et par beboelseshuse. Og et år efter krigen bygger russerne hele historien op for os igen.“ Mante er ikke knækket. Kynisk og brutal hører han også til dem, der redder sig.

Blandt værnemagtens mænd mærker man sig obersturmbannførerens svigerfar, en ældre oberst *Zobel*. Han er afgjort nazifjendtlig. For ham er Hitler personlig det tyske folks fordærver. „At vi ville have vundet krigen uden denne vanvittige dilettant, er der vel ingen tvivl om.“ Korrekt til det yderste er obersten. Han vil have, at svigersønnen skal melde sig. Selv rører han ikke ved sortbørsvarer, selvom kaffen dag og nat dufter ham i næsen. Værnemagten er hans hele liv. De første måneder efter kapitulationen sidder han sløvt og mindes de slag, han har deltaget i. Men meget hurtigt er han igen inde i forberedelserne til en ny krig. Han samler veteraner i dækforeninger. Sin militære stolthed har han i fuldt behold. „Selv i nederlaget aftvang vi amerikanerne respekt. De kan intet stille op med det sammenbrydende britiske verdensrige og det totalt degenererede Frankrig. Vi er henvist til deres overlegne mekanisering, og de til vor hjerne og hær.“ Men til forskel fra Mante mener obersten, at det stortyske riges mål lader sig nå ved anstændige midler. Værnemagten ligner altså sig selv fra 1920'erne, hvor man trods al afrustning også straks forberedte den næste krig. Opbygningsarbejdets handicap er bare at bevægelsen er topheavy. Der er for mange officerer, for få underofficerer og næsten ingen menige. — Dette billede er jo ikke meget forskelligt fra, hvad man hører om vilkårene for den demokratiske tyske hær, der nu skal bygges op.

Var — er der da ikke et andet Tyskland end fidusmagernes, medløbernes, de brutales Tyskland? End hævnens Tyskland, hvad enten det er i den rå krafts skikkelse eller i skikkelse af køligt beregnende pengemænd og officerer? Er der ikke andet? Hæve fortæller en gammel kinesisk legende om en mand, hvis kæreste eje var en uanselig træklovs med en ild, der ikke nogensinde brød ud i klar lue, men til gengæld altid holdt en ulmende glød. En dag brød en stormflod ind over landet. Medens andre søgte at redde deres kostbarheder, var mandens eneste tanke at sikre sin ulmende klods. Han bar den højt, kom svømmende med den. Men vandet steg og steg, op over manden. Da

han igen dukkede op over vandene, glødede ilden stadigt. De store vande havde ikke slukket hans lille ild. Der gik år. Al jorden blev udtørret, og den kom i brand. Alt gik op i flammerne. Kun det brændende træ brændte ikke op. Manden kunne have fået hundrede ulmende brændestykker, om han ønskede det. Men det var kun træklodsen, han holdt fast ved. Da han lå på sit dødsleje, var det den ulmende ild, han overlod sine efterkommere at værne. Og senere slægtled søgte at følge det givne bud uden egentlig at gøre sig klart, hvori det værdifulde ved de svage gløder bestod. Og udover dette har legenden egentlig ingen afslutning — men det er måske netop en af de værdifulde sider ved den, antydes det. Den er evig. „De store oversvømmelser kommer, de store ildsvåder kommer, men der er altid en, der holder fast ved et stykke træ, der ikke går under i ild og vand.“ — er der gløder, der ulmer i Tyskland? Var der en egentlig tysk modstandsbevægelse?

Achim von Sibelius tilhørte den officerskreds, der den 20. juli 1944 ville myrde Hitler og tage magten for at slutte krigen. Typisk for kredsen er han aristokrat, baron, og højt kultiveret. Han er mere akademiker end officer. Oberst, men en helt anden type end Zobel. Han er ikke militarist. Det karakteriserer ham, at han melder sig selv for at tage sin straf som *medansvarlig* i krigen. Straffen bliver meget kortvarig. Ydre set synker Sibelius længere og længere ned i samfundet, men han bevarer sin menneskelige værdighed. Han bliver en tid tjener i Wedemeiers natklub, smides ud, lider nød, men får dog tilsidst ordentligt arbejde igen. Han er en af de få i god forstand helstøbte. Han føler et ansvar og bebrejder sig selv ikke for at være gået mod nazismen. „Snavs og snavs, skulle man tro, er en og samme ting, men i virkeligheden bliver snavset os kun uudholdeligt, når det har samlet sig i betydelige mængder.“ Han frygter en ny oprustning af Tyskland. „Vi vil igen blive fristet — der, hvor vi er svagest, nemlig på vor stolthed over en imponerende flid, en struttende velstand og en indbildt magt.“

20. julifolkene står dog ikke i høj kurs, hverken hos tyskerne eller amerikanerne. Amerikanerne kan ikke forstå, at åbenbart hele værnemagten bestod af sammensvorne, når disse sammensvorne dog holdt ud til det sidste. „De mænd, der ville rydde den gale mand af vejen, hadede ham ikke, fordi han var begyndt krigen, men fordi han havde tabt den.“ Attentatmændene var for aristokratiske, for sendrægtige, for lidet handlekraftige. For nazisterne var de — naturligvis — en pestilens, men også værnemagts-officerer af oberst Zobels slags har svært ved at tage dem. Svigtede de ikke deres officersed ved at gå mod krigsherren, hvor tåbelig han end var?

Achim von Sibelius gik fra 20. juli 44 til åbenlys revolte. Andre medarbejdede regimet i det skjulte, men før 44. Det gælder *Elisabeth von Zutraven*. Hun var datter af en også under Hitler hæderlig landsdommer, en godhjertet, klog og mådeholden mand. Hun fortrylledes derimod som ganske ung af Føreren, af den idealisme, hun mente at mærke i bevægelsen, i modsætning til elendigheden og håbløsheden omkring hende. Det var forsåvidt ikke tankeløst, hun gik med. Sin mand lærte hun at kende i partiet. Mod faderens vilje blev de gift. Han steg tilvejs i partirækkerne med en rakets fart og endte som guvernør over Frankrig under krigen. Så begyndte hun at ane, mens han forblev blind overfor det, der var blændværk. Hun begyndte at hade, senere at foragte sin mand. Selv slog hun helt om. En oplevelse i det besatte land rystede hendes inderste. Da det be-

gyndte at brænde på, fik hun tilbudt billigt guld. Det viste sig at være guldtænder, brækket ud af kæberne på døde koncentrationslejr-fanger. Sirligt ordnede lå disse guld-tænder over bænke og pulte i et klasseværelse — i tusinder med nydelige prisskilte på. Den tyske ordenssans fornægtede sig ikke. Da brød hun med Hitler og sin mand. Han svarede kun, at, hvor der høvles, flyver der også spåner. Komme ud af det hele kunne hun ikke, men hjælp efter evne jøder og modstandsfolk. På et vist tidspunkt fik hun ligefrem tilbud om at blive bragt til England. Men hun ville ikke. Hun syntes, det ville være at svigte.

Også Elisabeth von Zutraven er som Sibelius af de sjældne få, der vedkender sig et ansvar. „Jeg har tilstået mere, end jeg var nødt til, fordi jeg foragter mennesker, der fortier og farver. Hæsligere end de halsstarrige nazister er for mig de benægtende, mod-bydeligere end forstokketheden er mig sønderknuselsen.“ Stolt bærer hun sin skæbne. Selvfølgelig fængsles hun, men reddes til sidst af vidnesbyrdene fra dem, hun havde reddet. Hun fik øjnene op før 20. juli, og hun gjorde mere end attentatfolkene, selvom det var i det skjulte.

At der i det hele var mere modstand end af amerikanerne antaget, men blot uorganiseret enkeltmandsværk vises gennem skildringen af lægen *Adam Wild*. Fornavnet Adam — menneske, skal understrege det humane ved ham. Af skikkelse er han stor og stærk. Han er ikke verdensfjern som så mange velmenende humanister, men handlekraftig og modig, dertil beskeden. Han taler mindst muligt om, hvad han har udrettet. Trods mange venner er der noget ensomt over ham. Han er ikke organisationsindstillet. Han arbejder alene. Gift bliver han aldrig, men bor sammen med sin mor. Divanen i hans konsultationsværelse har huset mange, der trængte til hjælp, og mange rejser har han foretaget til lejre for at bringe hjælp. Fælles med de andre af modstandsbevægelsen har han følelsen af ansvar, medens fortiden for de andre er noget, der er lukket af for: „kun de levende har ret“.

Adam Wild ledes af sin samvittighed i et arbejde for retfærdighed. I et digt af *Walt Whitmann* har han fundet sit livs ledetråd: „Gør megen modstand og adlyd lidet. Een gang at adlyde uden at spørge er een gang fuldstændig slavebundet. Een gang fuldstændig slavebundet, og ingen nation, stat eller by på denne jord vil nogensinde senere genfinde friheden.“ Her er altså den fuldstændige modsætning til de viljeløse, der altid følger med strømmen, og den militære, for hvem *maul halten, gehorsam sein* er livs-idealet.

Adam Wild roder sig ind i en retssag ved at hjælpe sin ven, oberst Sibelius. I forsvarstalen nævner han den tyske modstand mod forbryderregimet: „Så ringe endda var modstanden ikke. Den var blot i vid udstrækning individuel, var enkeltmandsværk. Og det lader den måske fremtræde i et falsk lys. En fælles modstand ville have haft blikfang, men også kun det. Den individuelle modstand skete skjult, men var praktisk. Det er bare svært for fremmede at skelne mellem kompromis til gavn for modstanden og kompromis til egen fordel . . . Det er svært at forstå, at man i fire år holder en jødisk læge skjult i sin kælder — og for at gøre det holder vilde fester i villaen ovenover for nazistorheder.“ Men sådan kunne samvittigheden lede den ensomme modstands mænd ad retfærdighedens veje. Der var under det hele, i hæren, i partiet og blandt almindelige mennesker noget at bygge et fremtidigt demokrati op på. Der var det brændende stykke træ, som den kinesiske legende handlede om.

Hvordan kom amerikanerne den ulmende gløds mænd imøde, og hvordan mødte de selv amerikanerne? General *Mac Cullum*, Bayerns militære erobrere, fortsatte efter kaptulationen med også at være den øverste politiske magthaver. Det var det mest praktiske. Han var en rettænkende karakter, der ikke begreb de politiske krumspring og hensyn hjemme i Washington. Hans opdragelse til demokrati var netop praktisk og direkte: han lod nogle tusinde tyskere marchere gennem koncentrationslejrene. Så kunne de selv se, og ikke længere undskyldte sig med, at de ingenting vidste.

Oberst *Hunter* er den daglige leder af efterretningstjenesten og dermed af opdragelsen til demokrati. Hans metoder er moderate. Til sidst tager han følgerne deraf og beder om at blive forflyttet hjem, selvom det kommer til at koste ham generalstjernerne. For sin person giver han op.

Ikke alle amerikanere er så tiltalende som generalen og obersten. Der er brutale fyre imellem af den art, der ikke lader tilsvarende tyskere noget høre. Der er vel her tale om en bestemt mennesketype og ikke en national type, en slags mennesker, der føler visse sider af deres væsen tiltalt af livet i en hær i krig.

De to udførligst skildrede på amerikansk side er et par brødre. Egentlig er de tyske jøder. Faderen var landsdommer, nabo til og ven med Elisabeth Zutravens far. Begge brødre var i drengærene forelskede over havehegnet i naboens datter. Ved Hitlers magtovertagelse flygtede de til U.S.A. Georg og Franz Grün blev til *George* og *Frank Green*. Nu kommer de tilbage som officerer i efterretningstjenesten. —

Egentlig repræsenterer de vel forfatteren selv, spaltet i to. Den yngste, *George*, er af uddannelse kemiker. Altid på jagt efter en stilling, der er bedre økonomisk. En urolig sjæl. Han kommer hjem til Tyskland opfyldt af had og hævnlyst overfor „basterdenerne“. Han hører til dem, der tager, hvad han kan få: en lejlighed ulovligt, værtens datter, sortbørsvarer i stor stil. Kort sagt — udsugning og hævn. Med den type amerikanere som forbillede skaber man ikke noget demokrati. Til sidst føler han også jorden brænde under sig og søger til østzonen. Men det er også en vis skuffelse, der driver ham derover — en skuffelse over Amerikas politik i Tyskland. „Først instinktivt og derefter bevidst foragtede jeg den verden, jeg levede i . . . i en verden af tyve bliver kun narren ikke til tyv!“ — „Det, der knytter mig til kommunismen er den kendsgerning . . . at de ikke vil opbygge Tyskland. De behandler tyskerne, som de fortjener — som svin . . . De udfører det, vi havde planlagt at udføre. Det er ikke mig, der er blevet Amerika utro, men Amerika, der er blevet mig utro . . . Det er, som havde vi levet forgæves. Det er den følelse, der har gjort mig til forbryder.“

Frank Green, den ældste broder — er forfatterens andet og bedre jeg, stik modsat sin skuffede og svigtende broder. Han er humanist, historiker, åndsbeslægtet med Elisabeth Zutraven, barndomsveninden, som han — aner man — til sidst finder sammen med. Skønt fortidens genfærd i lang tid skiller dem. Frank bliver også ven med Adam Wild. I samtalerne mellem Elisabeth, Adam og Frank findes det positive i Habes bog. Frank er udtryk for det bedste af det, Amerika vil.

Frank tænker virkelig over, hvad sejren skal bruges til. I begyndelsen møder han med ganske klare begreber om, hvordan alt skal ordnes. Men Elisabeth gør ham forståeligt, at den sag er meget mere indviklet end som så. „I amerikanere ruller filmen bagfra og fremefter, men vi har oplevet den forfra og bagud. I tænker i år, vi måtte

leve fra dag til dag.“ Amerikanerne gør kun det nyttige, ikke det rette. På spærretid og lejre — selvom de var uden gaskamre — bygger man ingen fremtid. Den rent materielle hjælp endte for en stor del på sortbørsen. Forbudet mod samkvem mellem amerikanere og tyskere gennemhulledes meget hurtigt af gadens handel med piger og andre varer. Amerikanernes førsteklasses, altid velpressede uniformer irriterede egentlig forbavsende lidt på baggrunden af tyske pjalter. Derimod blev det en kilde til stadig irritation, da officersfruerne kom. Deres biler, deres pelse, deres make-up, der hjemme kun var almindelige middelstandsfornødenheder, virkede som en skrigende udfordring til den tyske nød. Og så den måde, de behandlede deres mænd på! I Amerika tilbedes kvinden, Det er hende, der regerer hjemmene. I Tyskland er det konen, der skal stille de opvarmede tøfler frem til manden.

Afnazificeringsprocessen var en let forståelig belastning af forholdet, hvad enten man gik lempeligt eller hårdt frem. Og lettere blev det ikke, da man fik brug for de belastede tyskere — en bankier Eberhardt, en oberst Zobel — medens processerne mod dem næppe var færdige. Der var her en forskelsbehandling, der skar i øjnene.

Frank ender med at måtte indrømme, at besættelsen var — og måtte være — et diktatur omend af demokratisk art. „Her ligger måske den dybeste grund til, at det ikke gik for os. Vi kom med bibelen i den ene hånd og pisen i den anden. Vi straffede og prædikede, befalede og hvervede. Vi troede, vi var missionærer, men vi elskede ikke det, der var betroet os. Man kan ikke genopdrage eller omskole et helt folk. Opdrage? — måske — når det drejer sig om børn.“ Som sin chef, oberst Hunter, drager Frank da hjem, hjem til sit land og sin historikergerning, for så vidt skuffet. Han ville det bedste, men fik ikke den ulmende glød til at brænde i lys og klar lue.

Er der så slet ikke kommet noget ud af det? Jo — håbet ulmer hos nogle af de unge tyskere, der er skildret. Nogle går ganske vist tilbunds. Den sølle Alois Schmidts datter — hun er en 18 år, hendes krop er som en fjortenårigs, men øjnene en vidende kvindes — drives ud i prostitutionen, hjælpes, men har ikke kraft til at leve videre. Andre er sløve og ligeglade. Neutraliteten og lunkenheden er manges sjæleværn. Jeg lille mand formår intet, er deres motto. „Ohne mich“ — og dermed svigter de. Men nogle af de hjemvendte krigsfanger gør oprør mod tilstandene. *Hans Eberhard*, bankierens søn, og *Jochen Zobel*, oberstens søn. De har åndelig kraft til protest. Hvad de ellers vil, står ikke klart. At de optages i Adam Wild- og oberst Sibelius-kredsen er vel et fingerpeg. Men får de lov til at præge udviklingen? Det er vel ikke et symbol, at Adam Wild bor sammen med sin gamle mor i en antikvitetsbutik?

„Gør megen modstand og adlyd lidet“ er jo ikke i sig selv et opbyggende program — og obersten og hans obersturmbannführer af svigersøn de ved i alt fald præcis, hvad de vil. Spørgsmålet er vel til syvende og sidst, om fortidens genfærd er for stærke, om de er den levende sandhed. Det er igen et spørgsmål om at huske og at glemme. På den rigtige måde. Genfærdene må ikke få magten, men de må heller ikke glemmes. Glemmes de — af tyskerne — må vi andre huske dem og huske tyskerne på dem. Huskes de af tyskerne, kan vi andre glemme, hvad de gjorde i Tyskland og i Europa.

Vi sætter vort håb til Adam Wild, det ensomme, men stærkt prægende menneske, manden, der selv har gløden og lader andre varme sig ved den. Vi trænger til mennesker af den slags — i de frie som i de undertrykte folk.

J. H. MONRAD

Fra svundne tider

Også i år har fru Munk glædet os med et bidrag til årsskriftet:

KÆRE GAMLE ELEVER og alle, der er knyttede til gymnasiet!

Det er mig en stor glæde, at jeg også i år må få en hilsen med i årsskriftet, og jeg vil håbe, jeg kan finde noget godt, jeg kan knytte til min hilsen. Da jeg kom til at tænke på, hvad jeg skulle skrive, gik tankerne, som de jo gør så tit hos ældre, tilbage til de svundne tider. Jeg har haft den lykke at være med i de kristelige og folkelige vækkelsetider, selvom jeg ikke har været med fra begyndelsen af, og jeg vil nødigt have undværet disse oplevelser.

Den store sorg, det var for alle danske, da krigen 1864 fik det udfald, at vi mistede Sønderjylland, fik udløsning i, at mange skjalde, der forstod det store tab, det var for vort lille fædreland, brugte deres evne og vilje til at råde bod på savnet, så de skænkede os så mange gode sange, som kunne trøste og styrke, og de blev sunget på begge sider af den ny grænse, ja, over hele Danmark. Først og fremmest var der da Grundtvig med de digte, som vi stadig kan hente trøst og styrke af, og under de to verdenskrige blev de da også sunget meget. „Fæderneland ved den bølgende strand“, „Bladet i bogen sig vender“ og mange andre. „Brat af slaget rammet“ af Ploug blev sunget meget ved møder og sammenkomster, og Hostrups og Bjørnsøns ungdomssange var uvurderlige klenodier i den folkelige fremmarch.

Højskolerne var for norges vedkommende allerede i fuld gang før 64: Rødding, der blev flyttet til Askov — og der kom efter 64 mange nye til, og de gode mænd, der stod i spidsen for dem, var for alvor grebne af de hårde oplevelser, og skolerne blev arnesteder for sang og tale af folkelig og kristelig art. Dalgas, som også forstod, hvad der trængtes til, rykkede frem under mottoet: „Hvad udad tabes, skal indad vindes“, satte også sit præg på tiden, hvad hele Danmark vidner om.

En sang, som ejer stor friskhed og godt humør, er Hostrups „Høje Nord“, der har så meget at sige både til unge og gamle. Jeg har tidligere tænkt, at det sidste vers, der ender med ordene: „Og i munde læg os ordet, som er dåd“, skulle forstås, som bliver til dåd, men nu forstår jeg, at det både er dåd og bliver til dåd, og derved er der kommet tanker frem hos mig om ordet, som Grundtvig i sine salmer og i sin forkyndelse bliver ved at pege på og vise hen til. At vi mennesker til forskel fra dyrene har ordet i vor tjeneste, synger han om i sangen til skolen „Der skinner en sol i lys og løn, hvor ånd har mund og mæle, som fugle små, når skov er grøn, da kvidrer barnesjæle. — Umælende som hest og hund er alle dyr i dale, men folk gav verdens skaber mund til med ham selv at tale.“

Det er i ordet, vi har forbindelse med Gud, og det er derigennem, vi har forbindelse med hinanden, når vi da vil tale sammen, hvad vi jo gerne vil. Jeg har læst eller måske

snarere hør om dronning Thyra, at hun kalder sin mand „min samtaleven“, og det synes jeg, er et smukt udtryk, som vi, der har haft sådan en samtaleven, må glædes over.

I gamle dage hjemme i præstegården vidste vi besked med, når vi så et køretøj rulle ind i gården med velholdte heste og tre mand i den blankpudsede vogn, at nu skulle der kaffe op i fars studereværelse, for nu skulle der indskrives til bryllup. Ja-ord, eller Ja-gilde kaldtes det, og det var afslutning på en kortere eller længere forlovelses-tid, og nu var alle formaliteter i orden.

Dersom alt var så vel forberedt i nutiden, ville der ikke blive så mange ulykkelige ægteskaber, især ikke, dersom de pågældende også kunne leve livet som samtalevenner.

I en salme af Grundtvig står der om ordet:

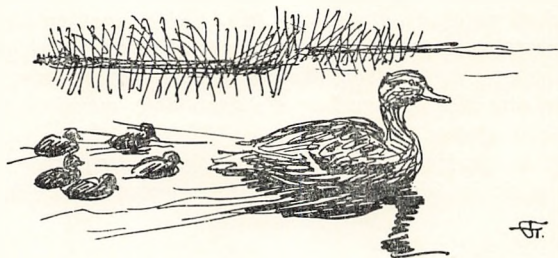
Ordet var fra Arilds tid,
var og er og bliver,
hvad vor sjæl gør vred og blid,
knuser og opliver.
Ordet som et tordenslag,
ordet som et favnetag,
ordet, som det lyder.

Ord ej blot fra mund til mund
går til verdens ende,
farer og i allen stund
mellem verdner tvende.
Ordet som et julebud,
ordet som en bøn til Gud,
ordet, som det lyder.

Evangelisten Johannes skriver i første kapitel om ordet:

„I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud . . . og ordet blev kød og blod og tog bolig hos os.“ I det er livet, og livet er menneskenes lys. Sådan taler Johannes, og det er dybe og forunderlige ord om Jesu komme til jorden, som vi kan frydes ved, men juleaften og juledag vil vi alligevel helst høre om engelen, der forkyndte os den store glæde: „Eder er i dag en frelser født, som er den Herre Kristus i Davids by“, og de jublende engle, der sang: „Ære være Gud i det høje, fred på jorden og i mennesker velbehag“, og hermed glædelig jul allesammen.

Eders INGBORG MUNK.

Hvad skal man bruge historie til?

Forfatteren, fhv. minister *Arne Sørensen* var desværre forhindret i at være til stede ved eksamensafslutningen i sommer, da hans datter, *Inge*, blev student. I stedet har han på opfordring sendt os denne artikel:

ALMINDELIG DANNELSE? Så man kan snakke med, hvis nogen nævner Cæsar eller Napoleon? En nødvendig del af studentereksamen, som igen er nødvendig, hvis man skal have lejlighed til at arbejde videre med de fag, som skal danne grundlag for ens levevej? Eller mere højtideligt, som gamle Ingemann, for at lære af den; betragte forfædrenes store gerninger og ugerninger?

Hvis man hører til dem, der har passeret femogtyveårsdagen for studentereksamen, kan det hænde, at *historie* er blevet et større og større behov, og en mere og mere fascinerende beskæftigelse, fordi den synes at være den eneste vej til at forstå de nationer, hvis skæbne i stigende grad er blevet identisk med vor egen.

Som barn modtog man visse vage indtryk af andre nationer. Hvor de kom fra, ved jeg ikke, for de stod ikke i lærebøgerne. De må have stået mellem linjerne af det, de voksne sagde. De gik ud på, at de forskellige nationer *var* sådan og sådan, fordi de var *skabt* sådan og sådan. Grækere, spaniere og italienere stod tilbage for danskere, for sådan *var* de nu fra naturens hånd. Tyskerne var født militærgale. Englænderne var født med en rolig fornuft. Russerne var dengang poetiske og religiøse og havde ikke forstand på maskiner.

Som voksen har man måttet revidere disse indtryk. Med historien, rejser og aviser til hjælp, er man kommet til at forstå, at folk aldeles ikke er født med disse forskelle, *men at det er noget, historien har gjort ved dem*. Det er forfærdende, hvad visse historiske begivenheder kan gøre ved et folk, og hvor mange århundreder denne virkning kan vare. Men der ligger tillige et stort håb i, at nationerne i så høj grad er præget af deres historie. Så vil andre begivenheder kunne præge dem på anden måde. Og, hvor det er nødvendigt, måske efterhånden på en heldigere måde.

Rejser man f. eks. i Svejts i nogen tid og koncentrerer sig om den østlige tysktalende del, og rejser man derpå videre ind i Østrig, så møder man enorme forskelle. Først hos svejtserne denne robuste frihed, ingen bløde muskler i ryggen, megen stind holdning overfor alt og alle — og så hos østrigerne det nogenlunde modsatte: charmerende, yderst høflige mennesker, dybe buk; enhver fru Jensen tiltalt som *Gnädige Frau*. Der kan jo ikke være nogen synderlig forskel racemæssigt. De gamle folkestammer *nedenunder historien*, har været af samme slags. Kun historien forklarer denne forskel. Dette, at de første svejtsere gjorde oprør mod en Habsburg, og at østrigerne accepterede ham som

grundlægger af et kejserligt hus. Eller franskmændene og deres store revolution. Og bag den en mislykket reformation. Intet i fransk politik i dag lader sig forklare, uden at man går tilbage til denne mislykkede reformation og den halvt mislykkede store revolution. At forsøge at læse om fransk politik på avisens forside i dag uden at kende disse dele er som at læse et fremmed sprog, man aldrig har set for sine øjne før. Eller amerikanerne, om hvem man ofte siger, at de ingen historie har. Tværtimod: selve dette at være amerikaner er identisk med summen af de 350 års historie, som er hændt der. Alle de amerikanske meninger, den måde, folk derovre er skruet sammen på, er fuldstændig uforståelig, om man ikke kender disse 350 års historie. Hollænderne i dag, hvor mange kolonier de end har mistet, har hele deres holdning fra de store tider, da købmandsrepublikken beherskede verden. Tyskerne er aldeles ikke sære fra naturens hånd.

Arne Sorensen

De er blot et problematisk sammenkog af feudalt tjenersind og moderne industriel tankegang. Ligesom japanerne.

Her hjælper det ikke at sige, at alle de europæiske og amerikanske nationer er børn af den samme kultur. Det hjælper heller ikke at gennemgå alle de filosofiske, kunstneriske, religiøse og politiske idéer og systemer og påstå, at alle vestens nationer har været præget af alle disse idéer eller systemer. For nogle nationer blev Luther skæbne, mens Calvin blev det for andre. Nogle nationer — som Østrig — har haft barokken som skæbne, mens den hos andre kun blev en provinsiel og yderst overfladisk moderetning. For tyskerne og danskerne blev romantikken skæbne, også i national og politisk

forstand, mens den i England, Frankrig og USA kun var en litterær moderetning.

Dette, at historien bliver skæbne. Det kan være en hvas, lynhurtig begivenhed som bombningen af de tyske byer under den anden verdenskrig — der synes at have gjort tyskerne til ægte pacifister. Eller vort lige så hvasse, hurtige 1864. Eller det kan være en lang udvikling, som foregår på en bestemt måde, løfter nogle tusind mennesker op og dropper dem igen; for århundreder fanget af en livsstil, som tiden er løbet fra: Florens og Venedig. Det kan være en klasse, som bliver altbeherskende, som de hollandske købmænd i det 16. århundrede. Det kan være en bestemt religiøs gruppe, som de engelske puritanere, gennem hvem England for altid blev omskabt.

Antropologer har fornyligt refereret et ekstremt tilfælde. På Admiralitetsøerne ved Ny Guinea lever der en stamme, som hedder *Manus*. For få årtier siden var de vilde hovedjægere med en uhyre kompliceret, magisk betonet stenalderkultur. Så kom først tyskerne og dernæst australierne og forbød hovedjageriet og de lokale krige. De blev alligevel ved at være stenaldermennesker. I dag er de *moderne* mennesker — så godt de kan i alt fald; de har kastet alt det gamle væk. Den historiske årsag: en million amerikanske soldater, med samt deres maskiner, penge, levevis, passerede gennem deres geografiske område under den anden verdenskrig.

En anden ting, man lærer om denne sammenhæng mellem skelsættende historiske begivenheder og den måde, nationer er på, er de forskellige idéers og systemers bundethed til ganske bestemte historiske sammenhænge. Der er lande, som i dag trænger til den lutherske eller kalvinske reformation, men den kan ikke mere iscenesættes, selv om disse nationer trænger til den på samme måde, som vi gjorde det i det 16. århundrede. Begivenheder og idéer lader sig ikke mere skrue sammen på netop denne måde. Eller de lande, hvor liberalismen *ikke* sejrede, de fleste af de latinske lande i Europa og Amerika. Det, som skal give disse lande friskt vejr i dag, kan ikke skrues sammen på samme måde som det 19. århundredes liberalisme. Denne kendsgerning, som man ofte må notere sig med tristhed, gør reformationen og liberalismen og meget andet til endnu mere udtalt nationale kombinationer med de folk, hvor de lykkedes.

Så langt som hertil kunne man nok blive enig med de fleste. Hidtil har vi kun *set* og *konstateret*. I stedet for at sige, at italienere og tyskere *er* sådan og sådan, siger vi: historien gjorde dette eller hint ved dem.

Det bliver straks vanskeligere, hvis man — også med historien til hjælp — ville udlede, hvad historien kunne tænkes at ville gøre ved os, der lever nu, og hvad vi kunne gøre ved den til gengæld. Den pessimistiske del er det lettest at få øje på. Vi kan gætte os til, at det store, kommende befolkningspres i Asien og Afrika om nogle årtier vil give ophav til fanatiske religioner og politiske systemer, hvis glødende hede måske vil overgå Hitlers og Stalins, og at der vil være millioner af sådanne mennesker, som vil være rede til at slå os ihjel i denne betændte sandheds navn. Vi kan forudse ideologier, hvis navne og indhold i dag er os aldeles ukendte, blot ved at se på fødsels- og dødskurverne hos disse folkeslag.

Men hvad kan historien svare, når vi spørger, om der også vil kunne ske gode og store ting i verden? Ikke meget, ud over at give skoleeksempler på, at *ethvert menneske altid har været en nyhed*. Nogle har været store nyheder, genierne, profeterne, de, der indtog stæder eller overvandt sig selv. Så måske også det, at historien indirekte afvikler sig selv. At vore tider er så radikalt forskellige fra al fortid, at mange traditionelle

ting falder af os som gamle laser, og at det så står til os, om vi bedre kan se menneskets storhed.

Foreløbigt er dette meget svært. Foreløbigt fortæller vi hinanden, at folk i det 19. århundrede var naive, når de meddelte deres tro på fremskridtet. Vi ved bedre, siger vi — vi, som har set, hvor ond verden har kunnet være siden 1914.

Det ville her være velgørende, om vi tillod en grundigere historisk undersøgelse af os selv og vore forældres generation. Så ville vi måske opdage, at fremskridtstroen ikke døde, fordi verden blev ond, men fordi de fleste mennesker simpelthen havde fået de fremskridt, de og deres forældre havde drømt om. Fremskridtstroen er død i Danmark eller England, men den er spillevende i Indien og Afrika, til trods for at verden sandelig ikke har været mindre ond der.

Det kunne godt tænkes, at man ved at se på langs op og ned gennem historien kom til det resultat, at det var godt at være et menneske, og at der var mange store ting i vente. Vel at mærke, om man først lærte sig denne ene ting: at det er menneskene, *som gør historie*, selv om det så ofte har set ud til, at det var historien, som lavede om på menneskene.

ARNE SØRENSEN.

Magnus Knudsen

ATTER I ÅR er en af vore kammerater fra 1924-holdet gået bort.

Redaktør *Magnus Knudsen* døde i begyndelsen af det nye år af en hjertelidelse på Assens sygehus efter et kort sygeleje.

Magnus Knudsen.

Mange minder vælder frem ved meddelelsen om hans død. Minder fra barndomsårene og fra skoleårene i Glamsbjerg friskole og præliminærkursus, hvor Magnus med sin kvikke pøn og glødende interesse for politik tidligt gjorde sig gældende i diskussioner og indlæg i lokale blade.

Hans varme hjerte og hjælpsomhed overfor de få, han skænkede sit venskab, vil også altid blive husket.

Og derefter læseårene i Høng, hvor alle de politisk og litterært interesserede i klassen samledes hos Magnus.

Derefter „Sturm und Drang“-perioden i København. Igen var Magnus midtpunktet i diskussionerne, og i festligt lag grandsiegnere, som mange kammerater flokkedes om.

Og så skuffelserne og ensomme år, efter at Magnus var vendt tilbage til barndomsbyen. Først da han nogle år senere blev tilknyttet Fyns Tidende som bladets lokalredaktør i Assens, fik han noget af sin selvtillid og arbejdsglæde tilbage.

I sit arbejde for bladet ydede Magnus, skønt politisk utvivlsomt mere radikal end bladet, en stor og påskønnet indsats, og selvom han med sin nu mere reserverede og tilbageholdende indstilling

havde vanskeligt ved at knytte nye venskaber, så opnåede han igennem sine uforlignelige referater af møder og begivenheder og sin loyale omtale også af modstandernes synspunkter almindelig anerkendelse og respekt i alle kredse.

Alle, der kendte ham, vil ære hans minde.

KAJ LARSEN

Et år er gået...

ATTER er det ved den tid på året, da der er lejlighed til at fortælle småt og stort om livet på skolen siden sidste november.

Elevtallet er i dette skoleår pr. 1. november det samme som forrige år. Det begyndte lidt større, men afgangens har i begyndelsen været stærkere end sædvanlig. Det er antallet af siddepladser i spisestuen, der afgør, om man kan melde fuldt hus, og der var efter sommerferien ingen ledige pladser. Indkvarteringen af førsteklaserne har i de senere år, da vi har kunnet disponere over realskolens værelser, ikke voldt større vanskeligheder, udover at det ikke altid er muligt at skaffe enkeltværelser med det samme til alle pigerne.

Lærerkredsen er undergået en forandring siden sidst. Adjunkt *Damsgård*, der begyndte sin lærergerning her i 1950, er blevet forflyttet til Viborg Kathedralskole, og adjunkt frk. *Drud*, der begyndte her i 1951, er flyttet til Ålborg Kathedralskole. Det er heldigvis nogle år siden, vi har skullet skifte lærere. Til gengæld var der nu to på een gang. Vi deler deres glæde over at komme til større forhold og ved, at det også for lærerne er et slid at undervise på et kursus. Vi sender dem trygt herfra, fordi de begge

har vist, at de kan, hvad de skal. De har fyldt deres plads her, fordi de har haft noget at fylde den med. Hr. *Damsgård* og frk. *Drud* har været så forskellige som deres hjemegne — Vestjylland og Fyn — er det. Men både Ribe og Odense er byer, der har kunnet tilføre helheden kulturværdier. Det samme kan den helhed, som skolen er, sige om de to forflyttede lærere. Vi skylder dem begge megen tak.

Som nye lærere er

Familien Marholt — for et par år siden.

Fru Ørsnes-Christensen, f. Lund.

tiltrådt cand. mag. C. F. Marholt, der har overtaget hr. Damsgårds fag. Som afløser for frk. Drud er antaget cand. mag., frk. Elisabeth Lund. Desuden har cand. mag., frk. Christensen fra realskolen en klasse i dansk samt en matematikerklasse i tysk. I mn kan efter den nyeste ordning eleverne selv vælge, om de vil have tysk eller engelsk som det ene fremmedsprog. Det er ikke længere skolen, der vælger. På forhånd havde kun meget få valgt tysk, men det lykkedes at få to nogenlunde lige store sprogklasser ud af det, efter at forholdene og reglerne var blevet nærmere klarlagt for eleverne. Vi, der har været her en årrække, var meget spændte på, om de nye lærere foruden at falde til overfor selve arbejdet også ville glide ind i vores kreds, der sikkert kan siges at have et ualmindelig godt indbyrdes forhold. Man har vistnok lov at sige, at vores forhåbninger ikke er blevet skuffede. Et ydre bevis herpå kan det vel siges at være, når frk. Lund for kort tid siden skiftede sit efternavn ud og kom til at hedde fru Ørsnes-Christensen.

Familien Marholt er flyttet ind i lærerboligen ved collegiet, der i den anledning har fået en *udvidelse* ud i haven på et par værelser, ligesom der er blevet indlagt centralvarme. Villaen skulle nu opfylde kravene til en god og rummelig lærerbolig for en gift lærer. Dette er den eneste større om- eller tilbygning i årets løb. Hvad der ellers var planlagt — det drejede sig om en tiltrængt forbedring af toiletforholdene — har måttet udsættes.

I forholdet til *myndighederne* er der ikke sket noget afgørende på tilskudsområdet overfor staten. En i sidste årsskrift snarlig ventet afgørelse af en ansøgning om tilskud til boghjælp og større tilskud til skolepenge — forårsaget af bortfaldet af betalingen i de offentlige skoler — er desværre ikke afgjort endnu. Derimod er der faldet afgørelse i spørgsmålet om titulatur for lærernes vedkommende. Kursernes forhold har i de senere år nærmet sig så meget et almindeligt gymnasiums med hensyn til lærernes arbejds-, lønnings- og ansættelsesforhold, at det følte rimeligt, at de også fik samme titler. Dette er undervisningsministeriet gået ind på, forsåvidt som hr. Esmann Eriksen har fået ret til at kaldes lektor og de øvrige fuldt beskæftigede lærere, der ikke havde anciennitet til lektortitlen, er blevet adjunkter. Afgørelsen af, om forstanderne for de private statsanerkendte kurser, skulle benævnes rektorer, således som det allerede er tilfældet for det offentlige kursus' leder, har ministeriet af forskellige grunde udsat indtil videre.

Frk. Christensen.

med, at eleverne i sommer for første gang skulle opfylde den nye eksamensordningskrav om også at direkte opgive norsk, både bogmål og nynorsk. Endnu et norsk besøg har vi haft, af rektor *Halvor Dalene*, der under et stipendiatophold her i landet benyttede lejligheden til at studere dansk kostskoleliv. Han skal selv lede en stor norsk kostskole.

Der har været de vanlige besøg af skolelægen, dr. *Strandbygård*, samt fra Holbæk amts tuberkulosestation.

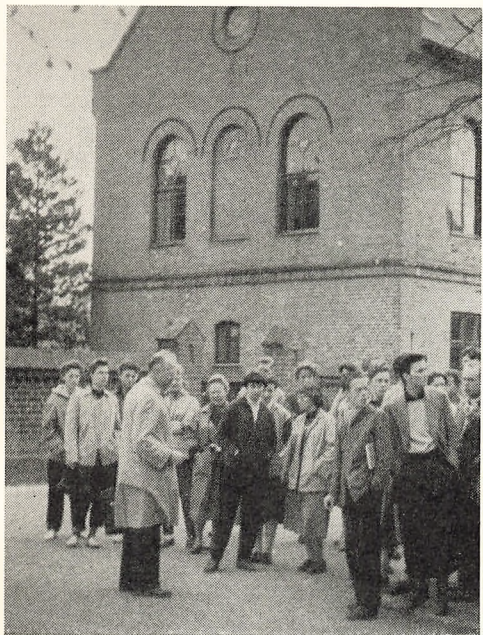
Eleverne har i årets løb lejlighed til at følge ikke alene andelsteaterets forestillinger i Høng, men også landsskolescenes i Slagelse. Sidstnævnte spillede „Du kan ikke tage det med dig“, altså det samme, som vi selv havde spillet som skolekomedie året forud. Med dobbelt interesse så derfor vore elever på, hvad rigtige skuespillere, blandt andre nu afdøde

Ingen af undervisningsinspektionens medhjælpere har været på inspektion i det forløbne år. De kender vel efterhånden lærerne og kontrollerer resultaterne af deres arbejde ved at være med i eksamenskommissionen. Af inspektionens medhjælpere er to afgået ved døden. Lektor *Ronnau* i matematik har kun været her eengang. Til hans efterfølger er udnævnt adjunkt, frk. *Pihls* broder, lektor, dr. phil. *Mogens Pihl*. Den tilsynsførende i historie, lektor, dr. phil. *Fussing* er den anden afdøde. Det var undertegnede historielærer i gymnasiet, og jeg mindes hans friske og meget givende undervisning med stor glæde, og vi har altid siden, da vi igen fik noget at gøre med hinanden, mødtes med stor gensidig venlighed.

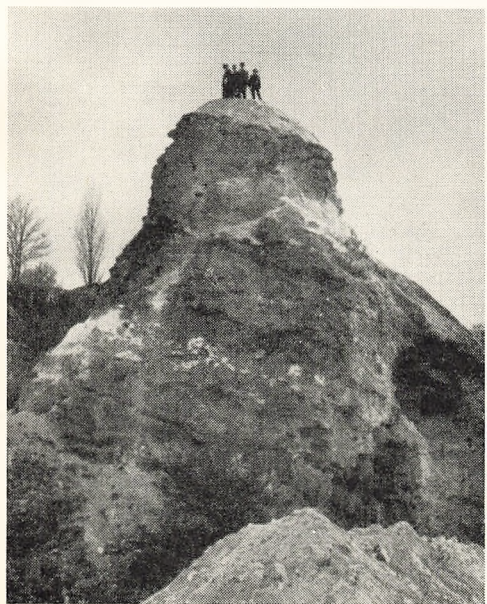
Som foreningen Nordens rejselektor har fru *Borghild Harmer* besøgt skolen i januar. Når vi dennegang valgte en norsk lærerkraft i stedet for som sædvanligt en svensk eller finsk, hænger det sammen

Ørsnes i funktion på en udflugt.

Øverst til venstre: Historielæreren på historisk grund. Georg Hansen fortæller om Sorø kirke og akademiet på selve stedet. — Nederst til venstre: I alperne? — Nej, i Faxe kalkbrud. — Nederst til højre: Ringsted torv, polsevogn og Daisy.

Videre — til næste oplevelse.

Angelo Bruun, fik ud af de roller, de selv havde tumlet med.

Ved juleafslutningen var det os en glæde at indbyde den nyttrådte sognepræst i Føllenslev, *Thorvald Nielsen*, nysproglig student fra Høng i 1943. Aftenen formede sig iøvrigt på kendt vis med konkurrencer, underholdning og lotteri om hjælp til hjemrejsen. Vår egen skolekomedie var Kjeld

Abells „Melodien, der blev væk“. Det lykkedes de optrædende elever at finde den, takket være blandt andet, at vi havde lånt en del dekorationer af Slagelse Gymnasium, der for et par år siden spillede stykket. Dekorationerne var langt bedre og fikkere, end vi selv nogensinde havde kunnet lave dem. Der var ofret i hundredevis af arbejdstimer på dem, hvad vi aldrig ville kunne. Vi siger endnu engang tak for lån. Der er om tidspunktet for skolekomedien det at sige, at den var flyttet til sidst i januar af forskellige praktiske grunde, og at man indtil videre vil holde fast ved dette.

De geologisk-historiske *ekskursioner* gik denne gang ikke udenfor øen. Derimod var ruterne lagt noget om, således at foruden Haraldstedegnen også Munkebjergby kirke indgik. Eleverne har hvert år set på dens grundplan i det historiske billedhæfte. Nu fik de lejlighed til at se den i virkeligheden. En oplevelse af lignende art fik undertegnede under en tur til Grækenland i efteråret. Gennem mere end tyve år har jeg gennemgået den græske billedhugger- og bygningskunst i

Geologisk ekskursion — ved Vintre Møller.

Skål — og til lykke.

ket være, at turen foregik delvis i efterårsferien, og at lærerne var meget venlige og villige til at overtage og bortbytte timer og hjælpe min kone med at varetage de løbende skole„bestyrelses“sager, lod det hele sig arrangere. Den kommende undervisning i oldtidskundskab og historie vil forhåbentlig nyde godt deraf.

Som i en længere år-række bestod alle de indstillede til studentereksamen — 30 ialt. Om afslutningen skriver „Sorø Amtstidende“, at solen kan nu undertiden være lidt af en „tværpotte“. Det lyder måske lidt respektløst, men når den ikke engang kan få sig selv til at skinne, når 30 søde, unge studenter springer ud, og roligt bliver siddende bag tunge skver, som øser vande ned over feststadsen og en festligt smykket vogn, hvor de „naturlige“ hestekræf-

historie og oldtidskundskab, men udelukkende på grundlag af billeder. Desto større indtryk gjorde det at se de fleste af disse statuer og steder i virkeligheden. Der var meget, der blev levende — og anderledes end før — fra gravhøjen på Marathonvalpladsen over Akropolis til Knossospaladset og Salamis-sundet. Turen foregik sammen med 26 andre lærere i oldtidskundskab og var arrangeret af Klasikerforeningen. Tak-

Siger mere end mange ord.

ter er afløst af traktorens overskud, så kan man nu godt blive lidt gnaven. Men selv om forældre og andre interesserede parter var kede af det paa studenternes vegne, tog vejret ikke modet fra de 30 glade unge, der i går sprang ud og satte blomst med den rød-hvide studenterhue på Høng gymnasium. Selv om en stor del af den traditionelle køretur mildest talt druknede i regn, var de ikke mere kede af det, end at turens tid blev overskredet med mere end en time, og hurraråbene var nøjagtig lige så begejstrede, da de våde og kolde vendte hjem, som da de drog afsted på den anstrengende tur.

Det var i det hele taget smilet og venligheden, der prægede den smukke fest, hvormed skolen og dens lærerkræfter med forstanderparret i spidsen sagde farvel og tillykke. Omkring de smukt pyntede middagsborde samlede studenterne med deres forældre og lærerne til en festmiddag, og det blev et bord, hvor både legemet og ånden blev mættet. Der blev holdt mange taler. Forstander *Monrad* talte først til sine elever og sagde bl. a.:

— „Vi fik ej under tidernes tryk et bøjet mod og en ludende ryg“. Sådan skriver Hostrup i en af sine lyse, optimistiske sange til ungdommen om fremtiden, og det er ord, der altid har gyldighed. Men Hostrup, som ikke mindst var studenternes skjald, vidste så godt som nogen, at det kunne være nemmere sagt end gjort at holde opti-

Årets host 1956.

Der læses lektier — regner vi med.

mismen vedlige netop i ungdomsårene. For ungdomstiden er jo i sig selv slet ikke den letteste tid i et menneskes liv, ikke mindst fordi man har svært ved at gøre sig gældende overfor de ældre, der bare venter på, at de unge skal udrette noget. Men i sin sang giver Hostrup al sin egen fortrøstning videre til ungdommen, som han pålægger aldrig at miste troen på, at den vil nå frem, for „vi er af de fribårnes æt“, og han siger de stærke manende ord til den unge, „ej blot finde, men fylde en plads“, i fortrøstning til, at „tændt er fyret, vej kender han, som har styret“.

Sådan som Hostrup her har udtrykt det, har han i en sum givet os de tanker, der rører sig i mange unge, sagde forstander Monrad. Vi mærker trangen til frihed, til fællesskab og trangen til at gøre en indsats. Og når jeg nu står overfor jer, har

jeg lyst til at spørge jer, den første efterkrigstids-generation, I, der kom efter dem, der kunne synge „Kæmp for alt, hvad du har kært“, og som var rede til at betale frihedens pris med det dyreste, de ejede: Har I noget at kæmpe for? Er I på liv og død engageret i noget, og har I troen på, at I vil finde en plads og fylde den? For i dag er Hostrup ikke ene om at synge for ungdommen og til ungdommen.

Der er kommet mørkere klange ind i det orkester, som leverer jeres livs ledsagemusik, for vor generation er, trods gode materielle kår, ikke så lykkelig, som den skulle være. I træder ind i livet i en tid, da kritikken er vågen overfor dette og hint, men vi må trods al kritik aldrig glemme, at vor verden — som Jørgen Lembourn udtrykker det — „dog er bedre end nogen af de andre muligheder, som bydes os“. Selvom vi vælger galt, har vi dog muligheder for i det hele taget at vælge. Hvis man sætter Hostrups lyse livsoptimisme overfor Lembourns dybe eftertænksomhed og lytter til Lembourns ma-

nende tale om at bevare mennesket frelst gennem automatiseringen, ser vi tydeligt, hvorledes tiderne er skiftende. Han peger bestandig på vanskelighederne ved at få trangen til det individuelle menneskeliv til at forenes med det moderne samfunds krav og velfærdsstatens velsignelser, „denne næstekærlighed, der dræber den enkelte med sin grådige velvilje“. Velfærdsstaten, der får folk til at miste troen på egen formåen og lader dem tilbage i standpunktløs passivitet.

Korinthiske søjler — med Athens Akropolis i baggrunden.

J. H. Monrad i den græske oktobervarme (med sommerkasket og solbriller)
— ved Heratemplet i Olympia.

Det er store problemer, men de angår os alle, også jer, der i dag har nået den første eksamen, vi, jeres lærere og forældre, har ledsaget jer på den første del af vejen. Vi har støttet jer praktisk, fagligt og medmenneskeligt. Vi har også — gennem jer — været til eksamen og vil fremdeles være det, ligesom heller ikke I med jeres eksamen i dag har opfyldt de krav, livet stiller til jer. Nu sender vi jer ud i livet i fortrøstning til, at I må finde jeres plads og fylde den, så I aldrig vil komme til at stå fry-

sende og uden håb på en forladt perron, medens fremtidens tog bruser videre uden jer, og trods alle dystre profetier gør vi det så trygt, fordi vi ved, at Hostrup har evig ret i, at fyret er tændt, og at han, der har styret, kender vejen frem for os alle.

Efter talen fik eleverne ordet. Først formanden for elevforeningen *Erania*, *Daisy Schmidt*, der på I's vegne takkede for godt kammeratskab, og den tidligere formand, stud. med. *Jørgen Bruun*, der elegant causerede og med sit billedsprog fik jubelen til at bryde frem hos de lattermilde kammerater. *Agner Olesen* fra II s sagde tak for de to år på skolen. „I dag husker vi både sliddet og glæderne, men engang vil vi kun huske glæderne, når vi tænker tilbage på to lykkelige år, hvor vi ikke blot fik lærdom, men også venskab og forståelse“.

Slagtermester *Sondergaard*, Aasum, sagde på djærvt Vendsyssel-mål: „Vi er bare et lille land, men selv her har vi så store forskelle i dialekterne, at I vist ikke ville have glæde af, at jeg holdt tale, for I ville ikke forstå det halve, men der er et ord, vi alle forstår, det er tak. Det ord fylder alle os forældre, der her i dag kan hente en dreng eller en pige hjem med den hvide hue på hovedet, og den tak skal lyde i erkendelsen af, at vore børn her har hentet værdier, som vil kunne bære dem fremover“.

Også dr. *Vemming*, Nykøbing F., takkede, og desuden talte realskolebestyrer, cand. mag. *Johs. Jørgensen* og lektor *Esman Eriksen*. Før man skiltes, uddelte forstander *Monrad* boggaver og tog afsked med adjunkterne *Damsgård* og frk. *Drud*, der med dette skoleårs afslutning forlader gymnasiet efter flere års godt medarbejderskab. Og så entrede studenterne og lærerne den ventende bus og begav sig ud i den lyse, men bitterligt kolde sommernat.

I sommerferien plejer skolen at være forbeholdt rengøringspersonale og håndværkere. I år tog rent undtagelsesvis et kursus det hele i besiddelse en fjorten dage. Dansk Boldspilunion rykkede ind med skiftende hold af fodboldtrænere og drengehold. Instruktører opøvede vordende trænere, der igen prøvede deres kundskaber på drengene.

Den diskussion, der i fjor indlededes om formerne for sammenkomsterne, kunne ikke nå at øve indflydelse på de førstkommende fester, fordi de må fastlægges allerede næsten et år forud. Hvad der foreløbig er kommet ud af det hele, vil blive omtalt andetsteds i årsskriftet. Vi håber, at den planlagte omlægning vil medføre en forbedret tilslutning

til elevmødet. Det er de jubilerende 25-års, der er bedst repræsenterede. 18 af ialt 24 mulige var kommet, deraf en helt fra Dalarna. Han havde kørt 800 km for at træffe sine gamle kammerater. Et eksempel til efterfølgelse! Hvad der rent foreningsmæssigt skete ved elevmødet, fortæller formand og kasserer i deres rubrikker. Før Erantias fortræffelige underholdning lørdag aften talte undertegnede om nederlagets Tyskland. Søndag eftermiddag var forstander *Johs. Jørgensens* emne ved fællesmøde med realskolen problemer fra skole og undervisning i U.S.A.. Søndag aften var der bal på hotellet og om mandagen i det dejligste vejr tur til bakkerne og skovene ved Tissø og Bro Mølle.

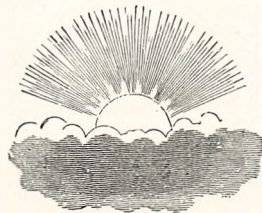

*Vel er dette ikke Rubicon, og vel er han ingen Cæsar
— men over skal han*

Hermed er der gjort rede for de fleste af de begivenheder, der i årets løb har bragt afvekslinger i det egentlige skoleliv. Og hvor kærkomne afbrydelserne end er, er det jo hverdagens række, der svejser skole og elever sammen og giver dem den uundværlige baggrund for alt det andet.

Med venlig hilsen til skolens gamle elever og dens øvrige venner ønsker vi alle en glædelig jul og et lykkeligt nytår.

Deres
A. T. OG J. H. MONRAD

Fra - om - til gamle kammerater!

DENNE OVERSIGT indledes med oplysninger om 25 års jubilarene 1957. Årgangsrepræsentant, civilingeniør *Karsten Munk*, Århus, skriver henvendt til kammeraterne fra 1932:

Hvis I, som jeg, gennem adskillige år havde set, hvor fornøjeligt 25-års jubilarene har det ved elevmødet i Høng, var det givet, at I selv møder op til næste år.

Nu må I tro mig på mit ord: „I får glæde af at møde!“ Derfor, mød alrigt op!

I skal nok blive genkendt, ligegyldigt hvilken livsmaske I har anlagt, siden vi skiltes; også hvis I møder forklædt i alle jeres erhvervede ordner eller i solbriller og cykleklemmer. På gensyn.
Karsten.

1932 *Nysproglige:*

Henry Bisgård. Har været forsikringsmand. Bor vist stadig i København.

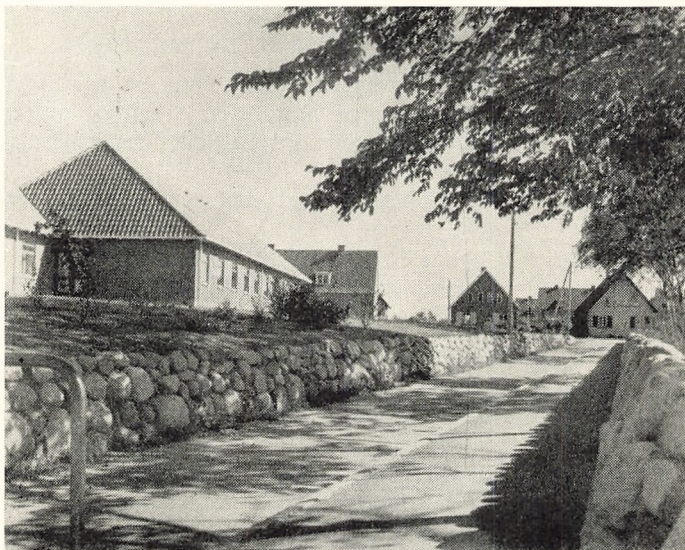
Anders Døssing, fuldmægtig, skriver: Studerede historie og dansk 1932—34. Statsv. kand. 1942, i arbejds- og socialministeriet fra septbr. 1942. Tysk fangenskab med deportation feb. 1944—april 1945, hvor jeg kom til Sverige med de hvide busser.

Gift oktober 1938. Er stadig i socialministeriet, hvor jeg er beskæftiget i særforsorgen, der tager sig af blinde, tunghøre, døve, vanføre m. fl. Adr.: Frimestervej 81, København NV.

Jens Ejvind Fogt. Har været højskolelærer. Er nu syg.

Gerda Kjer. Bor i København.

Halvdan Knudsen, sogpræst, fortæller: Efter studentereksamen startede jeg — som det hele tiden havde været min hensigt — som stud. teol. ved Københavns Universitet. Under hele studietiden kom jeg jævnlig sammen med Høng-kammerater, slog mest

Fra det ny Høng — Skolestien ved kommuneskolen. Tv.: De gamles hjem.

mine folder i den grundtvigske studenterkreds. Cand. teol. i 1939 og derefter yngste lærer på Vallekilde højskole et halvt år. Derefter var det planen at emigrere til U.S.A. Den 9. april satte en stopper for disse planer, jeg blev hjemme og søgte embede i den danske folkekirke og blev præst ved Sct. Nicolai kirke i Vejle. I 1941 giftede jeg mig med Ellen Bojsen-Møller. Efter krigen blev det til alvor med amerikapanerne. Med kone og to børn rejste jeg til Los Angeles i Californien. Om amerikatenen skal her ikke berettes. To gange har jeg skrevet derom i Høng-årsskriftet. Vi vendte hjem i 1954 og bor nu i Fredericia, hvor jeg er præst ved Sct. Michaelis kirke. Vi har fire døtre. Det er sjældent, jeg træffer Høng-studenter af min årgang. Jeg mødte Karsten på banegården i Fredericia fornylig og var sammen med Wagner Kolpen ved Fyens stifts landemøde i sommer. Jeg glæder mig til at møde nogle stykker af årgang 32 ved jubilæet i 1957. Adr.: Vinterdalsvej 4, Fredericia.

Carl Wagner Kolpen, sognepræst, fortæller: F. 22. 12. 1914 i Vejle, søn af tandtekniker M. C. Kolpen, Kalundborg. Realeksamen Kalundborg 1930, student n. s. 1932 fra Høng. Teol. kand. januar 1939 (haud. prim.). Lærer Holsteins-Minde jan. 1939—aug. 1939. Dansk sømandspræst i Antwerpen sept. 1939—april 1947, tillige præst i Gent 1940—46. (Sekretær for Y.M.C.A. Prisoner of War Aid 1945—46). Førstepræst i Grønland 1947—50. (Seminarielærer i Godthåb 1947—49 og førstepræst, skoleleder og sysselmand i Julianehåb 1949—50). Sognepræst i Herringe-Gestelev på Fyn fra 1951. Dekoreret med Chr. X's frihedsmedalje, Dansk Røde Kors medalje for krigshjælpearbejde og den belgiske orden: Croix Civique de 1. classe. Skrevet avisartikler af historisk og kirkelig art om Grønland. Gift 1939 med Ruth Hansen, f. 11. 6. 1914 i Kalundborg, datter af politibetjent Viggo Hansen, 2 børn i ægteskabet. Adr.: Herringe pr. Rudme.

Niels M. Lauridsen skriver: Ubegribeligt, at 25 år er gået siden tiden i Høng! 1932—1944 ved fabrikation og handel på trikotagefabrik. Siden 1944 selvstændig forretningsdrivende. Blandt manufakturforretning. Gift 1937. Børn: 2 drenge. Adr.: Ordrupvej 44, Charlottenlund.

Arne Majvang, sognepræst, beretter: Jeg tog embedseksamen sommeren 1938 og blev samme års efterår hjælpepræst for sognepræsten ved Kirke-Helsingør-Reersø og Drøsselbjerg menigheder. Jeg kom her til Dalby-Tureby sognekald aug. 1940. Forinden var jeg blevet gift den 30. juli 1940 med sygeplejerske i Kirke Helsingør Margrethe Rasmussen. Ellers tror jeg ikke, der er noget at sige af sensationelt. Jeg har spillet fodbold hernede i Dalby og ledet fodboldtræningen her og endvidere været på præstelandsholdet. Men et stort FDF-arbejde, som jeg er kredsfører for, tager den tid, som er tilovers fra møderne og gudstjenesterne. Adr.: Dalby pr. Haslev.

Else Schmidt, f. *Rønild*: Cand. mag. (tysk og dansk) 1938, gift 1940 med lektor ved Statens og Hovedstadskommunernes Studenterkursus Johs. A. Schmidt, Margrethevej 1, Hellerup. Lærer ved Assumptionssøstrenes franske skole i Hellerup.

Matematikere:

Civilingeniør *Harald Skov Christoffersen* fortæller: Født på Lumby mejeri 9. oktober 1913, flyttede 1915 til Dreslette mejeri, hvor mine forældre boede til 1951. Gik i almindelig landsbyskole til jeg var 14 år, derefter en vinter på efterskole på Glamsbjerg fri- og efterskole, hvorfra jeg i 1930 tog almindelig forberedelseseksamen, derefter på Høng gymnasiums matematisk-naturvidenskabelige retning, studentereksamen 1932. I 1933 tog jeg adgangseksamen til Danmarks tekniske Højskole, i studietiden værkstedspraksis hos A/S Titan, cand. polyt. 1940 som elektroingeniør af stærkstrømsretningen. Var derefter ansat 2 år i et ingeniørfirma, samtidig hermed „føl“ hos politiet om natten i et år. Blev den 1. marts 1942 ansat som ingeniør ved Artilleriskydeskolen og har været der siden bortset fra tiden 1. decbr. 1943—8. oktbr. 1945, hvor jeg var i de danske statsbaner. Udnævnt til ingeniør II fra 1. april 1946 og til ingeniør I fra 1. april 1954. Blev gift i 1941 og har en

dreng på 13 år og en pige på 10 år. Bor siden 1950 i eget hus Ved Kæret 38, Gentofte.

Hans Helge Johansen. Uddannet som militærflyver. Dræbt ved nedstyrtning.

Søren Christen Johansen, fuldmægtig, skriver: Efter i 1939 at være blevet cand. polit. fik jeg ansættelse i Valutacentralen, senere Direktoratet for vareforsyning som sekretær. I begyndelsen af 1942 gik jeg over i landbrugsministeriet, hvor jeg har arbejdet først som sekretær, senere som fuldmægtig i erhvervsdepartementet, hvorunder sorterer dels landbrugets erhvervsøkonomiske og politiske forbindelser med udlandet (fortrinsvis handelsaftaler og andre handelspolitiske interesser) landbrugets interesser i de forskellige former for internationalt økonomisk og handelspolitisk samarbejde. Det er navnlig det sidstnævnte område, jeg har været beskæftiget med i den sidste halve snes år, herunder særlig den internationale organisation for told- og handelspolitik (GATT), det amerikanske hjælpeprogram til Europa (Marshallhjælpen), den europæiske økonomiske samarbejdsorganisation (OEEC) samt de til de to sidste knyttede programmer for teknisk bistand. I forbindelse med dette arbejde har jeg som landbrugsministeriets repræsentant deltaget i en række internationale møder og konferencer i Havana, U.S.A., England, Belgien, Frankrig og Schweiz. Adr.: Hjerdingvej 113, Vanløse.

Viggo Johansen.

Henry Klostergård, civilingeniør, fabrikant, Virum Stationsvej 100, Virum.

Kaj Christiansen.

Kaj Lundby, adjunkt, tog skoleembedseksamen i 1938; har siden været på Hørsens Statsskole; gift og har 2 børn.

Federico Mathiasen, konstruktør, Aditsvej 13^B, København F.

Karsten Munk, civilingeniør, fortæller: Cand. polyt. 1940; soldat og forskellige mindre job, indtil jeg i 1942 blev ansat ved D. S. B., hvor jeg er signalingeniør med bopæl i Århus; kone og fire børn.

Tage Thoft, lektor. Blev cand. mag. (matem. og fysik.) i august 1937; ansat i Esbjerg i aug. 1938; lektor samme sted 1. aug. 1955; gift og har 2 børn.

1946 For fem år siden fik vi en masse at vide om denne årgang; i år har den været så sært beskedent; måske hænger det sammen med, at vi har mistet kontakten med årgangsrepræsentanten.

Ove Madsen, civilingeniør, er i Amerika på et stipendium. Han studerer kemi ved Chicagos universitet, især sådanne emner indenfor kemi, som har betydning for konserver af kød; Ove Madsen er ansat ved Slagteriernes Forskningsinstitut i Roskilde.

Gerda Knudsen, f. Worm, fortæller: I ca. 9 år var jeg ansat som korrespondent i „Messen“ i Købmagergade; men fra 1. juli i år opgav jeg dette job for at hellige mig mand og barn. Vi har en lille pige (Lene) på 3 år og venter „lillebror“ til foråret.

Tove Elise Kristensen: Kære kammerater! Jeg håber, I har været flittige til at svinge pennen! Her har I mit 10-årige livsafsnit: Efter at have forladt Høng svang jeg kost og fejespån, rørte i gryder etc. et år hjemme. Derefter tog jeg til København, hvor jeg i 3½ år var på revisionskontoret i Magasin. Trekvart år tilbragte jeg i Magasin i Århus, hvor min forlovede (fra Høng-tiden) også tog til. Efterhånden begyndte giftetankerne at tage form, og vi blev gift i maj 1951. Min mand skulle derefter arbejde for sin far, og vi drog af sted til Høng. Imidlertid trivedes min mand ikke særlig godt i Høng, og en skønne dag sprang bomben — hvis jeg ellers syntes om det, ville han læse til bygningsingeniør. Så startede jeg på kontoret hos Vilhelm Pedersen, og vi sparede kroner i næsten et år. 1. nov. 1952 startede vi herinde, jeg igen i Magasin og min mand i Jul. Thomsengade. 3½ år efter fik min mand sin eksamen, og vi skulle til at nyde livet — men ak, alle strejkede; der sad vi, og jeg i niende måned.

Den 25. april begyndte der endelig at ske noget, vi fik en dejlig dreng, og dagen

efter fik min mand stilling til 1. maj; alle vore trængsler var ovre. Men hvad med jer? Hvad gik der af jer til elevmødet??? Jeg drog af sted i håb om, at størsteparten af jer havde gjort ligeså, men nej, der sad jeg i ensom majestæt mellem alle 25-års jubilarene til Eraniaaftenen. Jeg håber ikke, I gør det om om 15 år!

Vera Rasmussen: På Deres indtrængende opfordring følger hermed en lille udtalelse til elevskriftet om, hvordan de 10 år siden hin dejlige dag i Høng har formet sig for mig. Det blev til 3½ års arbejde med forskelligt arbejde i ind- og udland, indtil jeg i maj 1950 kom ind i civilforsvarskorpset, hvor jeg blev til juli 1955. 5 dejlige års instruktørvirksomhed gav mig så meget mod på undervisning, at jeg sidste år tog springet og gav mig til at læse til lærerinde (ved Odense seminarium), hvad jeg absolut ikke har fortrudt. Siden sommerferien har jeg haft tjans som vikar ved Hou skole i Lohals og er glad ved at komme ud og „prøve kræfter“, inden det efter oktoberferien atter går løs på seminariet. Jeg er ugift, idet min kæreste stadig befinder sig på den anden side af Atlanterhavet. Utåleligt i det lange løb, men der er chancer for, han snart vender næsen hjem, og så må vi se, om det stadig er den store kærlighed. 6 år er jo lang tid at være væk fra hinanden! Men bortset fra det lever jeg i bedste velgående, er godt tilfreds med tilværelsen og glæder mig til at blive færdig med uddannelsen. Er ked af, jeg ikke kunne komme til elevmødet, men håber, mange af de andre var mødt, og at det blev en god fest.

1951 Også her er oplysningerne sparsomme; men vi er så meget mere glade for det, vi har fået.

Anne Andersen: Straks efter studentereksamen begyndte jeg på Handelshøjskolen i København og fik i 1953 korrespondenteksamen i engelsk, tysk og fransk. Indtil juni i år har jeg været ansat hos Vilh. Pedersen, A/S. Høng, til trods for at jeg i sin tid svor, at jeg ikke mere ville tilbage til Høng. I maj 1955 blev jeg gift med Bent Andersen (måske bedre kendt som „Svamp“), og vi havde lejlighed her i Høng, mens han indtil 1. juni var flyveinstruktør i Aunø. Han er nu på SAS-flyveskole i Stockholm, og jeg er netop kommet hjem efter en måneds ophold deroppe. Indtil han kommer hjem til februar, vil jeg forsøge at klare mig selv i København. Jeg synes, der er sket en masse, siden jeg blev student,

Gode kammerater — årgang 1957.

men i store træk ser det faktisk ikke ud af meget.

Grethe Andersen, f. Nielsen, skriver: Som ivrig læser af rubrikken „Fra — om —

til gamle kammerater“ føler jeg mig forpligtet til at kvittere med mit eget „interessante“ indlæg. Se, det gik jo allsammen helt anderledes, end præsten prædikede. Det pigebarn, der i sin tid startede på Høng gymnasium i den faste hensigt at ville læse til cand. mag. og gå biblioteksvejen, mødte som bekendt ret hurtigt en dreng, der stillede sig i vejen med en slæde. Efter en grundig belæring om, at en soldaterkone meget vel kunne risikere at skulle skifte bopæl hvert eneste år, og at det derfor var spild af tid og penge at uddanne mig til et erhverv, der hindrede mig i at rykke teltpælene op med kort tids varsel, besluttede jeg mig til at tage korrespondenteksamen, og da Thorkild blev optaget på hærens fenrikskole, giftede vi os. Da hovedstaden imidlertid kun kunne byde os sine høje skatter, dårlige boligforhold og en lang, lang vej til arbejdspladsen, søgte Thorkild efter skolens afslutning om at komme til Rønne. Vi var kommet til at holde meget af den bornholmske natur under en dejlig telttur, vi havde haft herovre den foregående sommer. Her begyndte jeg med at korrespondere for en af Rønnes fabriker, der sender laks og torskefileter ud over hele jordkloden, men allerede et par måneder efter vor ankomst var jeg engageret og helt opslugt af Bornholms vigtigste erhverv, turismen. Samtidig var vi blevet de lykkelige ejere af et nyt rækkehus ved siden af Thorkilds arbejdsplads lige ved skov og badestrand, — så det var ofte for lidt med de normale 24 timer i døgnet, især da der hørte have med, der i høj grad trængte til kultivering. — Men da det værste ryk på turistbureauet i september måned sidste år var overstået, slog vi os løs i en dejlig Rhin- og Moseltur. (I år gik turen til vort eget maleriske annek, Christiansø, en ikke mindre idyllisk og særpræget oplevelse.) Belært af sidste års fortravlethed har jeg i år indskrænket mig til at varetage skolerejserne og den udenlandske side af sagen, såvel i form af korrespondance — som den personlige rådgivning ved skranken — et dejligt arbejde, der giver en god lejlighed til at studere folk. Forøvrigt var vi i foråret et par måneder i København, Thorkild på skydelærerkursus og jeg på Bornholms Turistforenings informationsbureau oppe i „Buen“. Til en afveksling var det meget morsomt at besøge diverse udstillinger, teatre og yndlingsrestauranter; men vi var alligevel glade, da vi atter mærkede klippegrunden under fødderne.

Thorkild Andersen „Strit“ fortæller: Hermed et par ord om mit levnedsløb siden jeg trak mig tilbage i Høng. Jeg blev indkaldt til luftværnsregimentet 11. novbr. 50, kom på sergentskole i Holbæk i sommeren 51, blev udnævnt til sergent den 25. oktbr. (ikke til fenrik, som man nok så fint udnævnte mig til i elevskriftet). Derefter forrettede jeg tjeneste ved Luftværnsregimentets forskellige afdelinger vinteren 52 — sommeren 52 var jeg hjælpelærer ved Artilleriets befalingsmandsskoler i Ringsted. 25. oktbr. 52 blev jeg udnævnt til oversergent og kom tilbage til Luftværnsregimentet i København. I mellemtiden var jeg blevet forlovet med Grethe 2. febr. 1952. I november 53 blev jeg optaget på hærens fenrikskole, udnævnt til fenrik 1. novbr. 54 og søgte da forsættelse til Bornholm, og her har jeg slået mine folder ved 12. Artilleri-afdeling som kommandobefalingsmand og skydeleder ved forskellige batterier. Den 10. okt. blev jeg gift med Grethe. Vi har nu købt et hus bag ved kasernen. Adressen er: Blykøbbevej 3, Rønne.

Ole Olesen: Stud. polyt., svagstrøm, speciale i radio- og fjernsynsteknik. I. del 1953. Askov højskole vinteren 1954. Praktik dels hjemme og dels i udlandet: 53, 54 og 55 2—3 måneders ophold i henholdsvis Stockholm, Leeuwarden (holl.) og Berlin. 1956 studierejse til Tyskland og Østrig. Fra 1954 boet på det nye og luksuriøse Egmont kollegium. Eksamen forventes afsluttet jan. 1958.

Årsberetning for „Erانيا“

5. november. Aftenen begyndte med broget underholdning. *Jørgen Jørgensen* læste op af *Soya*, *Bent Klinte* af *Storm P.*, *Thora Andreassen* spillede Beethoven, og endelig gjorde *Daisy Schmidt* et ihærdigt forsøg på at undervise i russisk. Efter dette afholdtes auktion, som med stor succes blev ledet af hr. Esman.

12. november. Hr. *Åge Rosendahl-Nielsen*, Nordisk folkehøjskolekursus, holdt foredrag om: „Hvorfor er ungdommen så passiv i dag?“ Der var fuldt hus, og man deltog med megen iver i diskussionen.

3. december. Denne aften var viet til læsestuebal, og dansen gik lystigt til klokken 24.

10. december. „Erانيا“ havde arrangeret midnatsforestilling, og man så Oscar Wildes lystspil „Bunbury“ til nedsatte priser.

17. december. Man indkaldte nu til ordinær generalforsamling. Der var kun opstillet én liste, og valgt blev således: Formand *Gunnar Høi*. I bestyrelsen: *Bent Klinte*, *Åse Eg Christensen*, *Martin Bagger* og *Poul Hvirvelkær*. *Jørgen Viskum* blev suppleant, og som revisorer valgtes hr. *Ørnsnes-Christensen* og *Thora Andreassen*.

21. december. Juleafslutning! „Erانيا“ havde bidraget med granudsmykning og gaver til vinderne af aftenens præmiekonkurrencer.

28. januar. Gymnasiet afholdt elevfest på hotellet *Kjeld Abells* „Melodien, der blev væk“ opførtes af skolens elever. Instruktøren, frk. *Drud*, og de to kvindelige hovedpersoner fik tildelt blomster af „Erانيا“.

18. februar. Inspektør *Bangsgård* fra Kofoeds skole holdt foredrag om hjælpearbejdet i storbyen og ledsagede det med en udmærket film.

25. februar. Trods dårlig økonomi lykkedes det alligevel forningen at etablere et karneval af det helt store format. Spisestuen var forandret til et udsnit af universet med mange morsomme stjernebilleder, bl. a. *Venus* og *Pluto*. — Slagelse jazz-band havde også stor andel

Kendte ansigter.

i denne aftens succes. De fleste af skolens elever var maskeret til ukendelighed. Klokken 1 sluttede man — en uforglemmelig aften.

14. april. Generalforsamling påny! Til formand valgtes *Daisy Schmidt*. I bestyrelsen kom *Bodil Marcus*, *Else Nielsen*, *Martin Bagger* og *Bent Klinte*, og som revisorer valgtes hr. *Ørnsnes-Christensen* og *Ase Eg Christensen*.

21. april. Det stod nu til „*Erania*“s nye bestyrelse at lægge for med den årligt tilbagevendende studentersangaften, der blev ledet af hr. *Esman*. — Samme aften underholdt hr. *Damsgaard* og *Bent Klinte* med oplæsning.

5. maj. I samarbejde med hr. *Monrad* havde „*Erania*“ arrangeret et foredrag om de seksuelle spørgsmål, holdt af læge *Gothen*, *Dianalund*.

26. august. Alle foretog den traditionelle *Tissøtur*, og på turen fortalte hr. *Monrad* om byens og egnens seværdigheder. Da man kom hjem, serveredes der cacao. Aftenen sluttede med, at formanden fremlagde en del af den nye sæsons program.

1. september. „*Erania*“ underholdt med sketches, oplæsning, sang m. m.

2. september. Om søndagen arrangerede man det obligate bal på hotellet. Det var en meget dårlig idé, da de gamle elever jo måtte tage afsted igen før ballets begyndelse.

8. september. Pastor *Paludan-Müller* læste op af *Kaj Munk* og fortalte muntre anekdoter med tilknytning til teologien. Aftenen skulle have været sluttet med tre små films, men det kunne ikke lade sig gøre, da filmsapparatet gik i stykker.

15. september. Man afholdt et ikke særlig heldigt læsestuebal.

29. september. Digteren *Jørgen Gustava Brandt* var inviteret. Han læste op af *Frank Jægers* og egen produktion. Der var ikke mødt mange op og godt det samme.

6. oktober. Musikalsk aften med de to små virtuoser, *Grethe* og *Niels*, på henholdsvis 7 og 6 år, musiklærerinde fru *Bruun* og frk. *Erna Møller*. Det var en aften af både lødige og underholdende karakter.

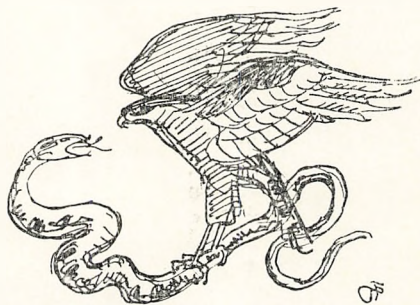
7. oktober. Generalforsamling. Formand blev *Ulf Gudmundsen*. I bestyrelsen valgtes *Solveig Mahler*, *Inge Buch-Sørensen*, *Ole Bjørn Jacobsen* og *Henry Koop*. *Svend-Erik Lind* blev suppleant. Som revisor valgtes hr. *Ørnsnes-Christensen* og *Martin Bagger*, som desuden er vejleder for den nye bestyrelse. — Hr. *Esman* fortalte i korte træk „*Rostra*“s og „*Erania*“s historie, og aftenen sluttede med fællessang.

27. oktober. *Hans Henrik Monrad* holdt foredrag om jazzen ledsaget af pladedemonstrationer og båndoptagelser fra *Slagelse jazzklub*.

„*Rostra*“ har været død i en længere periode, men vil genopstå som fugl *Phønix*.

Høng, den 28. oktober.

ULF GUDMUNDSEN

Høng-samfundet

DER ER VIST IKKE grund til at lægge skjul på, at deltagerantallet til elevmødet i år var ret lavt, når bortses fra 25-års jubilarene.

I sidste årsskrift var der lagt op til en drøftelse af elevmødernes form og tidspunktet for deres afholdelse m. m. Lindsteen appellerede til medlemmerne om at skrive deres mening. Han modtog ialt nul skrivelser; så De det? Nul! Det var lidt bittert.

Bestyrelsen har naturligvis drøftet sagen indgående. Det vil her føre for vidt at nævne alle de argumenter, der har været fremført for og imod forskellige forslag. Overvejelserne har ført til følgende resultat: 1) Elevmødet vil blive flyttet fra den lørdag—søndag, der ligger nærmest 1. sept. til den lørdag—søndag, der ligger nærmest 15. sept. 2) Om søndagen vil der blive arrangeret bustur fra København, så man er i Høng i løbet af formiddagen. 3) Ballet lægges, som i år, om søndagen; bussen kører til København efter ballet.

Fordelene ved ovenstående, synes jeg, er åbenbare. Når arbejdet efter ferien er kommet godt i gang, føler man måske mere trang til en lille udflugt til Høng; det er iøvrigt flytningen af tidspunktet, der muliggør fællesturen i bus. Henlæggelsen af ballet til om søndagen giver mulighed for en hyggelig Erania-aften; og det er nu en god ting. Bustruren gør det endelig muligt for „balløverne“ både at danse og nå hjem til mandag.

Vi håber naturligvis, at medlemmerne vil støtte disse forslag ved at møde talstærkt frem.

Elevmødet afholdtes i år d. 1. og 2. september. 25-års jubilarene var som sædvanlig mødt talrigt op. Lørdag aften indledtes af forstander *Monrad* med et foredrag bygget over Hans Habe's roman „*Off Limits*“ om Tyskland under den amerikanske besættelse. Det var en betagende og rystende skildring af typer og stemninger i nederlagets land.

Under kaffen afholdtes generalforsamlingen. Som dirigent valgtes lektor *Frimann Jensen*, Nyborg; årgangsrepræsentanten for 25-års jubilarene. Formanden, redaktionssekretær *Hans Bagge*, indledte sin beretning med at mindes redaktør Magnus Knudsen (årg. 1929), som var død i det forløbne år. Medlemstallet nu er 450, hvilket er en lille tilbagegang. Til gengæld var der sket en betydelig bedring i foreningens økonomi, ikke mindst på grund af gaver, men også fordi kontingentindtægten var steget. For helt at få bund i foreningens økonomi ville bestyrelsen dog foreslå, for et enkelt år, at nedskære årsskriftets sidetal. Vinterfesten kunne desværre ikke gennemføres, da man ikke tør tage den økonomiske risiko. Formanden redegjorde endvidere for de ovenfor nævnte ændringer i elevmødets forløb. Forsamlingen godkendte beretningen.

Kassereren gennemgik derefter regnskabet. For at spare porto var indbydelsen til elevmødet samtidig et indbetalingskort, hvorpå medlemmerne opfordredes til at betale kontingentet *forud*. Hvis alle betalte forud, var det lettere for redaktionen at fastlægge oplagets størrelse, hvorved nogen besparelse kunne opnås. Fra *næste år* vil det blive forsøgt gennemført, at man kun har krav på tilsendelse af årsskrift, når man har betalt forud. Forsamlingen godkendte regnskabet.

Driftsregnskab 1955-56

<i>Indtægter:</i>		<i>Udgifter:</i>	
Kontingenter	2148,30	Årsskriftet	2915,25
Indkomne restancer	103,40	Tryksager	97,25
Gaver	404,65	Porto, tlf.	508,82
Salg af årsskrifter, skolen	401,50	Kontorartikler, kuverter	133,75
Salg af årsskrifter, Erania	150,00	Bestyrelsesmøder	36,40
Ekstra tilskud, skolen	555,25	Kassererløn	100,00
Renter	11,52	Diverse udgifter	15,00
Underskud	31,85		
	3806,47		3806,47

Status

<i>Aktiver:</i>		<i>Passiver:</i>	
Kassebeholdning	45,89	Gæld til Sorø Amtstidende	248,30
Frimærker	15,22	Gæld til Konto for livsv. medl. ...	400,00
Store kuverter	53,90	Kapitalkonto:	
Små kuverter	9,75	Saldo ultimo 54/55 ...	÷ 247,20
Girokonto	16,49	Undersk. 55/56	÷ 31,85 ÷ 279,05
Restancer, 38 × 6	228,00		
	369,25		369,25

Ovenstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

København, den 28. august 1956.

sign. *Dagmar Simonsen.*

sign. *Dueholm.*

Ved bestyrelsesvalget genvalgtes formanden *Hans Bagge* og kassereren *Esman Erikson*; stud. theol. *Kristian Buhl* (1950), som ikke ønskede genvalg på gr. af eksamenslæsning, erstattedes af fuldmægtig, cand. oecon. *Åge Jensen* (1947) i Århus. Bestyrelsessuppleanter, revisorer og revisorsuppleanter genvalgtes; det var for bestyrelsen overlærer, cand. mag. *Folmer Andersen*, Århus (1928), sagførerfuldmægtig, cand. jur. *Niels Borchersen*; revisorer er ekspeditionssekretær, fru *Dagmar Simonsen*, København (1930) og stud. jur. *Ragnar Dueholm* (1954). Til årgangsrepræsentanter for 1956 valgtes stud. polyt. *Keld Danø* og *Jørgen Jørgensen*, p. t. askovelev. Der udbragtes til sidst, under stor jubel, et hurra for dirigenten for vel udført arbejde.

ESMAN ERIKSEN

Til medlemmerne!

I ÅRSSKRIFTET i fjor lagde vi op til en generaldiskussion om Høng-Samfundet, og vi fremsatte helt åbenlyst til debat vore — d. v. s. bestyrelsens — bekymringer i anledning af, at foreningen på to år havde opsamlet et underskud på 800 kr. og en tilsvarende stor gæld til vort iøvrigt langmodige trykkeri.

Desværre fik vi ingen vrede breve. Vi fik ingen trøsterige julekort. Vi fik ingen diskussion i gang på generalforsamlingen.

Er interessen for Høng-Samfundet da så ringe?

Nej, heldigvis ikke.

Medlemmerne reagerede positivt på den måde, at der indkom over 500 kr. i ekstrakontingent og dækning af restancer, og vi har mundtligt af og til — det gælder ikke mig alene — ved samtaler med tidligere elever faet indtryk af, at den gamle skole og dermed også Høng-Samfundet og dets arbejde omfattes med interesse.

Det siger vi tak for. Det kan kun glæde dem, der må tage slæbet med foreningsarbejdet på alles vegne.

Til gengæld kan jeg glæde medlemmerne med, at det er begyndt at lysne for økonomien, men endnu ved sidste regnskabs afslutning havde vi dog en samlet gæld på 650 kr. For det år, vi er inde i, har vi planlagt en streng sparsommelighedslinje, således at vi regner med at kunne få gjort foreningen nogenlunde gældfri. Det er årsagen til, at årskriftet denne gang er noget tyndere end sædvanligt. Vi skal, snarest muligt, vende tilbage til det noget større og mere fyldige skrift. Vi har endvidere bestemt endnu engang at aflyse februarsammenkomsten i København. Der bliver altså heller ingen i 1957, men i 1958 — forhåbentlig!

Flytningen af elevmødedagen er omtalt i kassererens beretning. Jeg henviser hertil.

Endelig er det min tunge pligt endnu engang at bede venligtsindede medlemmer om, hvis det er dem muligt, at betænke os med et ekstrakontingent. Forbedringen i foreningens økonomi viser dog, at det kan nytte noget at støtte med disse mange bække små.

HANS BAGGE.

Medlemsliste

for Høng-Samfundet den 1. december 1956

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 5³, København SV. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Adjunkt A. Damsgaard, Lille Sankt Kjeldsgade 8, Viborg.
Lektor Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng.
Adjunkt Grethe Drud, Jernbanegade 16, Ålborg.
Adjunkt Inge Humlum, Stadionvej 13, Ribe.
Videnskabelig assistent, cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.
Adjunkt C. Fr. Marholt, Nyvej 1, Høng.
Adjunkt Paul Nørreslet, Østervoldgade 14⁵, Kbhvn. Ø.
Adjunkt frk. Ellen Pihl, Vestergade 16, Høng.
Adjunkt O. Ørsnes-Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.
Adjunkt Elisabeth Ørsnes-Christensen, f. Lund, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1⁴ tv., Kbhvn. V.
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven st., Jylland.
*Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde (livsvarigt medlem).
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart.
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.
Dr. phil. Kristen Møller, Nitivej 14⁴, Kbhvn. F.
Bogholder Georg Nielsen, Lærlingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Søby.
- 1923 *Lektor Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Redaktør Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26⁴, Århus.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
- 1924 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.
Knud Dahl Jensen, „Skrænten“, Åle st., Jylland.

* Argangsrepræsentant.

- Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.
 Redaktør Onni Kyster, Tonysvej 33, Charlottenlund.
 *Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Nyvej 12 B, Kbhvn. V.
 Chefredaktør Arne Melgaard, Ved Bellahøj 117, Brh.
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26^t, Århus.
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Åbrinken 49, Virum.
 Læge Karl Kristian Rønde-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.
 Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Kvaglundvej 31, Esbjerg.
 Direktør Aage Henrichsen, Femø.
 Dyr læge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.
 Lagtingsmand, fuldmægtig, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Sagfører, cand. jur. Manuel Buchwald-Venvig, Hostrups Have 20, København V.
 Dommer R. Johs. Dyreborg, Slagelse.
 Materielforvalter Anders Sandager Holm, Markleddet 10, Hvidovre.
 Overbibliotekar Mine Islev, Hørsholm.
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.
 Cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Bælum.
 Fru Else Lind, f. Nordgaard, Hurup.
 Grosserer Johs. Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.
 Læge Lars Viggo Olsen, Skt. Jørgensbjerg 20, Kalundborg.
 Professor H. Winding Pedersen, Kleinsgade 1, København V.
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Følgeblad, Stege.
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.
 Hermann Aagaard Simonsen, D.C., Barsehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).
 *Revisor H. C. Ulvsager, Kempsevej 1, Rødovre pr. Vanløse.
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnarck, Danmarks F.N. delegation, New York.
- 1927 Faglærerinde Eva Albertsen, Hans Brogesvej 27, Brabrand.
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Sakskøbing.
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.
 Afdelingschef Knud Nyborg Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.
 Pastor Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund (livsvarigt medlem).
 *Aktuar Erik Vig Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.
 Bøgholder Søren Larsen, Ansager.
 Amtskontorchef, cand. jur. Carl Mathiasen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.
 Dommerfuldmægtig Poul Birger Nielsen, Normasvej 31, Valby.
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borgergade 1, Esbjerg.
 Civilingeniør Johs. Røvsing, Vedstedvej 5, Valby.
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjærg Allé 58, Vanløse.
- 1928 Fabrikant, cand. pharm. Henry Agger, Stolpegårdsvej 112, Gentofte.
 Bibliotekar, cand. mag. Carl Emil Andersen, Frederiksborgg. 27, Mezz., Kbhvn K.

- *Overlærer, cand. mag. Folmer Andersen, Rud. Wulffsgade 17, Århus.
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.
 Dommerfuldmægtig Kristen Feldborg Frølund, Høng.
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.
 Dyrlæge Th. Møller Jensen, Boulevarden 8, Odder.
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.
 Fru Kirsten Lauridsen, f. Ruus, Prins Valdemarsvej 51, Gentofte.
 Korrespondent, frk. Louisa Laursen, Rørholmegade 14^a tv., Kbhvn. K.
 Læge Jørgen Madsen, Gram.
 Inspektør A. Raun Petersen, Cypersvej 27³, Kbhvn. S.
 Fru Valborg Sikjær, f. Czermack Nielsen, Helgolandsgade 6, Kbhvn. V (livsvarigt medlem).
- Bibliotekar, frk. Else Skern, Grækenlandsvej 12³, Kbhvn. S.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, p. t. Japan.
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.
 Inspektør O. Møller Christiansen, Læssøegade 17³, Odense.
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.
 *Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16⁸, København F.
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbhvn. K.
 Pastor Richard Sørensen, Dyrehavevej 21, Århus.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Dyrehavevej 35, Århus.
 Fuldmægtig Thorkild Jensen, Emdruphuse 21² tv., Kbhvn. Ø.
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Sortedamsdosseringen 103², Kbhvn. Ø.
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.
 Adjunkt Henning Buhl Nielsen, Vardevej 20, Tarm.
 Cand. polit. Henning Normann, F.A.O., Viale della Termine, Caracalles, Rom.
 Bibliotekar Henning Pedersen, Lundevej 16¹, Kalundborg.
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.
 *Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12, Kbhvn. K.
 Dyrlæge Th. Sørensen, Sindal.
 Fuldmægtig Tyge Sørensen, Ålekistevej 76, Vanløse.
 Boghandler Karen Vedde, Nykøbing Sj.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 Lektor Jens Erik Bergstedt, Rosenvej 13, Sundby, Nykøbing F.
 Fru Asta Hoff-Jørgensen, f. Juul, Degnebakken 13, Hasle pr. Århus.
 *Lektor Peter Frimann Jensen, Humlevænget 54, Nyborg.
 Dyrlæge Poul Toftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.
 Driftsleder, ing. Orla Jørgensen, Granatfabriken, Hammersholt, Hillerød.
 Dr. med. Wilhelm Oskar Koopmann, Lesjöfors, Sverige (livsv. medlem).
 Fag- og handelsskolelærer Albert Mohr Lolk, Jeppe Aakjærs Allé 15, Odense.
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Segelckesvej 8, Kbhvn. F.
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Nordahl Griegsvej 14, Søborg.
 Sekretær Gudrun Christensen Smed, Reventlowsvej 7, Viby, Jylland.
 Pastor Georg Søndergaard, Vesterborg St., Lolland.
- 1932 Pastor Halvdan Knudsen, Vesterdalsvej 4, Fredericia.
- 1933 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusstorvet 3, Randers.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Drosselvej 64, København F.
 *Civilingeniør Karsten Munk, Roald Amundsensvej 29, Århus.
- 1934 Fuldmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.
 Højskolelærer, cand. polit. Thomas Rørdam, Rødding højskole, Rødding.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49⁴, Kbhvn. K.

- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Fåborgvej 4, Odense.
 Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Geelsdalen 33, Virum.
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Geelsdalen 33, Virum.
 *Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langå.
 Læge Preben Bender Petersen, Brøndbyøster Torv 21¹ th., Glostrup.
- 1936 Læge Ingrid Andersen, Assens sygehus, Fyn.
 Dyrslæge J. Rasmus Andersen, Osted pr. Roskilde.
 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Holmegade 51, Ulfborg.
 *Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Tordenskjoldsgade 34, havehuset, Kbhvn. K.
 Papirhandler Arent P. W. Hertel, Farvergade 7, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Pilehøjvej 9, Kgs. Lyngby.
 Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.
 Mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Læge Vilh. Colding Jensen, Tingskiftevej 3, Hellerup.
 *Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.
 Bankkasserer Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.
 Fuldmægtig, cand. polit. Peter Madsen, Søborg Torv 41, Søborg.
 Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kordilgade 83, Kalundborg.
 Fru Grethe Schønning, Lundtofteparken 25², Lyngby.
 Sagfører K. West, Stationsvej 8, Farum.
- 1938 *Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Professor i Dansk, Knud Mogensen, University of California, Los Angeles.
- 1939 Sognepræst Orla Christiansen, Brøndbyøster pr. Glostrup.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, Frederiksdalsvej 78D, Virum pr. Lyngby.
 Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.
 Adjunkt, cand. mag. Poul Højvert, Toftøjevej 15, Vanløse.
 Lærer Jørgen Molt Ipsen, Chr. Paulsen-skolen, Südergraben 36, Flensborg.
 Overassistent Kaj Kastrup-Nielsen, Genuavej 23 st., Kbhvn. S.
 Folmer Stig Lauritzen, Frederiksborgvej 8, Farum.
 Fuldmægtig, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Ågade 134² tv., København. N.
 Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.
 Civilingeniør Jøgvæn Winther, Frederikssundsvej 313, Brønshøj.
- 1941 Prokurist Erik H. Andersen, Dyremosevej 14, Jyderup.
 Fru Agnete Bundgård, f. Andersen, ?
 Sagfører, cand. jur. Ove Hansen, Holmens Kanal 34, København. K.
 Brandinspektør, cand. polyt. Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
 Gdr. Hans Hansen Larsen, c/o prof. Hansen Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.
 Bogholder Oluf H. Parbo, Hulkærvej 8, Søborg.
 Stenograf Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Programsekretær Palle Skov-Petersen, Malmbergsvej 145, Holte.
 Direktør Byrge Trolle Sørensen, Rosenstandsvej 12, Charlottenlund.
 Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9², Kbhvn. K.
- 1942 Dr. med. vetr. Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15¹ th., Glostrup.
 Landmand Ib Hermann Breitenstein, Saterno Sisal estate, Kidugallo, Tanganyika,
 British East Africa.
 Læge Jørgen Bundgaard, ?
 *Ingeniør Svend Clemens Christensen, Sadolinsgade 110¹, Odense.
 Civilingeniør Poul Gert Christoffersen, Færøvej 19, Ørholm, Kgs. Lyngby.
 Dyrslæge Kaj Dyhr, Langelund pr. Filskov.
 Dyrslæge Aage Hansen, Fensmarksvej 12, Næstved.

Mr. Ernst K hler, 3. Davey Av. R.R.I. York Mills, Ontario, Canada.
Sekretær, cand. jur. Lars Nordskov Nielsen, Dronningens Tværgade 33⁵, Kbhvn. K.
Civilingeniør Frands Olsen, Brøndbyøster Torv 84⁺ th., Glostrup.
Redaktør, fru Inger Bruhn Petersen, c/o Carol Schmidt, 3179 Point Grey Road,
Vancouver 8, B. C., Canada.
Overassistent, cand. jur. H. J. S ltoft, Kaplevej 64, Virum.

- 1943 Lærerinde Elisabeth Hecht,  bel gade 24, Bogense.
Læge Carl Krebs, Radiumstationen, Århus.
Cand. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbhvn. K.
Kommunelærer Erik Ledstrup, Nørre Søgade 25B⁺ th., Kbhvn. K.
Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.
Exam. pharm. Annalise Nielsen, Svaneapoteket, Roskilde.
Pastor Thorvald Nielsen, Føllenslev.
Sagf rerfuldm gtig, cand. jur. Kaj Plejdrup, Høng mejeri, Høng.
*Realskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.
Redaktør J. D. Wolff, Fåborg.
- 1944 Materialeforvalter Svend Aage Brander, Kalkager 12¹ th., Hvidovre, Valby.
Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olsstr de 1, Roskilde.
Journalist Dan O. Larsen, Fugleg rdsvej 35¹, Gentofte.
Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordbo, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.
T ndl ge Flemming Linde, Jyllandsgade 1, Hirtshals.
*Statsaut. varem gler Peter N svang, Valbyvej 5, Slagelse.
Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Elmeg rd, T strup pr. Klippinge.
Fru Inge Suhr, f. Frederiksen, Granh jg rd, Birkerød.
- 1945 Fru Jytte Blomsterberg, f. Schaltz, Kastrupvej 330², Kastrup.
Fru  se Buch, f. Andersen, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
Cand. polit. Leon Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
Aage Berg Christensen, Tordenskjoldsgade 25² tv., København K.
Sagf rerfuldm gtig, cand. jur. Hans Ove Jensen, Hovedgaden 33, Høng.
Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, Byh jen 24 st., Vanløse.
Journalist Henning Kristensen, „Berlingske Tidende“, Kbhvn. K.
Forpagter Jørgen Kristensen, M leg rd, Høng.
Kaptajn jtnant Asger Millholt, Vasevej 70 B, Birkerød.
Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Elmeg rd, T strup pr. Klippinge.
Sagf rerfuldm., cand. jur. Poul Gyde Poulsen, Voldgade 20, Horsens
Prokurist Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre  lslev.
Fru Lilian Karlskov Vestergård, f. Poulsen, Guldregnv nget 3, Sorgenfri.
*Sekretær, cand. polit. Niels Peter Vestergård, Guldregnv nget 3, Sorgenfri.
- 1946 *Cand. jur. Reiner Bønløkke Andersen.
Vognmand Helmer Christensen, S by pr. Høng.
Cand. mag. Knud Hansen, Krejbjergvej 26, M rkl j, Hårlev.
Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Jonstrupvej 20¹, Ballerup.
Stud. theol. Johan Kristensen, Dalstrøget 135¹ tv., Søborg.
Fru Tove Elise Kristensen, Rundg rden 14, Søborg.
Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o musikdir. Larsen, Kalundborg.
Bibliotekar Kirstine Eriksen, f. Larsen, Hjertebrovej 30, Haderslev.
Fabriksingeni r Ove Madsen, p. t. Amerika.
Fru Hanne Pedersen, Iranvej 16, København S.
Seminarielev frk. Vera Rasmussen, Strandgade 4, H rby.
Fru Kirsten Weeke, f. Petersen, Sallingvej 87² th., København F.
Revisorassistent, stud. merc. Betty Sørensen, Brogårdsvej 4², Gentofte.

- 1947 Lærer Julius Bidstrup, Osted fri- og efterskole, Roskilde.
 Fru Rita Engbirk, f. Dyhr, Agertoften 22, Gentofte.
 Seminarieelev Erling Grinder, Margrethevej 1, Rungsted Kyst.
 Revisor Arne Ejvind Hansen, Frederiksgade 15 A¹, Århus.
 Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.
 Civilingeniør Uffe Bondebjerg Hansen, c/o Christiani og Nielsen, Rommy house,
 Tufton Street, London S. W.
- *Fuldmægtig, cand. oecon. Aage Jensen, Randersvej 73, st., Århus.
 Provisor, cand. pharm. Erik Højbye Jensen, Knabstrupvej 51, Brønshøj.
 Fru Jytte Jensen, f. Nielsen, Hasselvej 76, Virum.
 Cand. polit. Vilmar Joensen, Limfjordsvej 40² th., København F.
 Frk. Bodil Valentin Jørgensen, Holsteinsgade 26⁵, Kbhvn. Ø.
 Mag scient. Gunnar Larsen, Bøgevej 10, Hellerup.
 Læge Jørgen Larsen, Amtssygehuset, Faxe.
 Redaktionssekretær Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.
 Tandlæge Bjørn Momsen, Brogården 6, Horsens.
 Arkitekt Birger Nordsted-Jørgensen, Roskildevej 112⁶, Valby.
 Lærerinde Birgit Odgaard, Nørrevold 28A³, Kbhvn. K.
 Lærerinde Asta Fog Madsen, f. Pedersen, Solhvervsvej 10², tv., Århus.
 Lærer Jørgen Greve Pedersen, Ørslev pr. Vordingborg.
 Fru Kristine Thusholt Petersen, Herninggade 13² tv., Kbhvn. Ø.
 Stud. mag. Torben Østerlund, Ågård.
- 1948 Trafikassistent i S.A.S. Gert Andersen, Amager Landevej 108¹, Kbhvn. S.
 Birgit Arevad, Strandby skole, Haarby.
 Seminarieelev Werner Blomhøj, Hovedgaden, Høng.
 Premierløjtnant Henrik T. Berg, Snerlevej 11, Randers.
 Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, Adolfsvej 3² th., Gentofte.
 Laboratorieassist. Anna Ølgaard Christensen, Strellev, Ølgod.
 Stud. med. Arne Koll Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.
 Lærer Kurt Guldbæk Hansen, Ulrikkenborg Allé 21², Kgs. Lyngby.
 Civilingeniør Peter Hjorth, Hummeltoftevej 111, Lyngby.
 Læge Poul Erik Jensen, Amtssygehuset, Grenå.
 Ejendomsmægler, redaktør Henning Johansen, Fuglsangsvej 10, Høng.
 Stud. oecon. H. Chr. Kolstrup, Brendstrupvej 190, Århus.
 Fru Evy Lind, f. Frederiksen, Asylgade 4, Roskilde.
 Lærerinde, frk. Else Lykkeskov, Stenløse centralskole, Stenløse.
 Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.
 Stud. mag. Knud Kousgaard Nielsen, Bellahøjvej 8⁷ th., Brønshøj.
 Landbrugsl., cand. agro. Kristian Nielsen, Høng Landbrugsskole, Høng.
 Frugtavler Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.
 Stud. jur. Gorm Petersen.
 Redaktionssekretær Gunnar Petersen, Lollands Tidende, Nakskov.
 Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Aboulevarden 11⁴, Kbhvn. V.
 Løjtnant, civilingeniør H. W. Rasmussen, Storebælts marinedistrikt, Korsør.
 Tryllekunstner Jørgen Samson, Svinninge (p. t. Cypren, evt. Tyrkiet).
- 1949 Lærer Carl Bengtsson, Majallé 98, Herlev.
 Stud. polit. Hans Bittmann, Fiolstræde 14², Kbhvn. K.
 Sagførerfuldm., cand. jur. Niels Borchersen, Vestbanevej 20³ th., Valby.
 Tandlæge Hans Erik Dahl, Smakkegårdsvej 145², Gentofte.
 Stud. mag. Arne Dinesen, Grøndalsvej 85, Birkerød.
 Bibliotekar Astrid Marie Ejsing, Mosevang, Jelling.
 Civiling. Aage Hansen, Gl. Kongevej 115⁴ th., Kbhvn. V.

Forpagter Jørgen Højbjerg, Skovbo, Svendborg.
Oversergent Aage Møller Jensen, Tværvej 81, Virum.
Stud. med. Jørgen Lejrstoifte Jensen, Livjærgade 21⁴, København Ø.
Nora Irene Juul Jørgensen, Nørregade 4, St. Heddinge.
Lærer Niels Gunnar Kristensen, Rørby skole, Kalundborg.
Bibliotekar Borge Bruunsgaard Kristiansen, Lyngvej 12, st. th., Lyngby.
Løjtnant Niels Ove Lundby.
Oversergent Jens Stenner, Lærkevej 19, Karup.
Fysioterapeut Kirsten Stærmosé, c/o Simonsen, Sortedamsdosseringen 63 A, Kbh. N.

- 1950 Assistent Jørgen Valdemar Andersen, Ved Østerbjerg 13, Glostrup.
Stud. theol. Knud Belling, Studentergården, Tagensvej, Kbhvn. N.
*Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 30, Kbhvn. Ø.
- Repræsentant Eigil Erland Christensen, Storgade 88, Stege.
Cand. pharm. Johs. Chr. Clausen, Kruså, Padborg St.
Kontorist Erling Fritzen, Studiestræde 7², København K.
Stud. mag. (Århus) Kirsten Rahbæk Hansen, Brænderigården, Spjald.
Stud. polyt. Gunnar Hemmingsen, Studentergården, Tagensvej, Kbhvn. N.
Stud. mag. Aage Gunnar Jensen, Regensen, St. Kannikestræde, Kbhvn. K.
Lærer Frede Jørgensen, Karupsminde, Føvling.
Seminarielev Hans Chr. Jørgensen, Haslev Seminarium, Haslev.
Eva Mejlholm Nielsen, Nordbanevej 13², Skive.
Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Søby.
Arkitektelev Ole Olesen, Voer, Ørsted.
Jørgen Rudbeck, Havneallé 12, Horsens.
Lærerinde Solvejg Rudolph, Østre Allé 18, Slagelse.
Stud. mag. Erik Sørensen, Stouby.
- 1951 Korrespondent fru Anne Grethe Andersen, Odinsparken, Høng.
Korrespondent fru Margrethe Andersen, f. Nielsen, Blykobbvej 3, Rønne.
Fændrik Thorkild Andersen, Blykobbvej 3, Rønne.
Laboratorieass., fru Bodil Christensen, f. Bagger, Storgade 88, Stege.
Stud. mag. Kirstine Juul Christensen, gdr. E. J. C., Moeskær pr. Ugelhuse.
Kontorist Inga Marie Christiansen, Ryslinge Allé 11, Kastrup.
Stud. med. (Århus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.
Oversergent Poul Anker Hegaard Hansen.
Faglærer Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Nærumgaardsvej 106¹, Nærum.
Stud. jur. Hjalgrim Hilduberg, Nakskovvej 27² th., Valby.
*Kadet Jørgen Jacobsen, Mogenstrup pr. Rønbjerg.
Stud. med. (Århus) Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Mellerg., Flauenskjold.
Karl Aage Jørgensen, c/o gdr. Rasmus Jørgensen, Hyllested, Djld.
Stud. mag. Peter William Kietz, Nørregade 13, Varde.
Stud. med. Laurits Julius Larsen.
Lærer Knud Skov Madsen, Kirkeskovskolen, Rude.
Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Ramme.
Lærerinde Ruth Olufsson, Mosede Centralskole, Taastrup.
Stud. polyt. Bernt Østergaard Pedersen, Kristianiagade 10, København Ø.
Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Bløkhus.
Laboratorieass., fru Esther Øverli, f. Fog Pedersen, Ved Bellahøj 6⁸ D th., Brønshøj.
Stud. polyt. Robert Poulsen, Egebæksvej 1 C, Kbhvn. Ø.

Eksam. pharm. Eigil Rechnagel, Brørup.
Fru Else Rolsted Jensen, f. Thomsen, Andelsmejeriet „Brokilde“, Svinninge.

- 1952 Assistent Carsten Andersen, Frederiksberg Lærningehjem, Sdr. Fasanvej 16 Kbh. F.
Korrespondent Margit Bach Andersen, skotøjshandler A., Ryomgaard.
Kontorist Peter Andersen, Griffenfeldsgade 39 B st. th., Kbhvn N.
Lærervikar Hans Christensen, Solskrænten 56, Kbhvn., Valby.
Stud. med. J. E. Danielsen, Sønderby, Femø.
Stud. odont. Ulla Danielsen, f. Tarp Jensen.
Stud. odont. Magna Dige, Uglerup, Jyderup.
Sergent Jørgen Essemann, Frederiksberg Allé 68¹, Kbhvn. V.
Stud. med. Hans Haagen, Dommerboligen, Hjørring.
Inge Hakonsen, f. Odgård, Tersløse, Dianalund.
Stud. polyt. Arne Hansen, Gierslev Møllegård, Løve.
Korrespondent Else Hansen, Hillerødgade 75¹, Kbhvn. N. (p. t. Sorbonne).
Sergent Jørgen Houghton-Larsen, Møllebrøndstræde 12, Stege.
*Stud. med. Poul Jacobsen, gdr. Chr. J. Jacobsen, Harndrup.
Assistent Jørgen Finding Jensen, Frederiksgade 12, Slagelse.
Stud. med. Axel Juul, Overby, Sjællands Odde.
Stenograf Ellen Lisa Larsen, Sortedamsdoss. 95 B¹, Kbhvn. N.
Stud. jur. H. H. Gøttge Larsen, Hotellet, Holsted.
Stud. odont. Inge Madsen, Håndkøbsudsalget, Høng.
Stud. med. Tove Nielsen, Vørslev.
Jens Færch Olsen, Havbo, Aalbæk.
Fru Else Pagh Hansen, Manufakturforretningen, Mullerup, Slagelse.
Stud. polyt. Svend Erik Pedersen, Kalundborgvej 190, Holbæk.
Kontorist Harriet Rasmussen, „Søholt“, Thisted.
Klæng Kallestrup Sørensen, Hevring, Ørsted.
Lærerinde Ida Midtgaard Sørensen, Thyregod.
Stud. polyt. Gunnar Thaarup, Studentergården, Tagensvej 15, Kbhvn. N.
Lærervikar Jette Toft, „Shell“, Hjørring.
Korrespondent Kirsten Zobbe, Algade 36, Gørlev.
- 1953 Jytte Øster Ambrosius, Roskildevej 282 B², Valby.
Stud. jur. Bent Keld Andersen, c/o gdr. Aa. A., Udstolpe, Saksøbing.
Stud. med. vetr. Mette Eichild Andersen, Hovedgaden, Høng.
Revisorassistent Flemming Skov Frederiksen, Silkeborgvej 62, Herning.
Stud. polyt. Jørgen Jørgensen Høgh, gdr. O. J. H., Holme pr. Æbeltoft.
Stud. polyt. Vagnar Høgni Jacobsen.
Seminarieelev Knud Jørgen Jakobsen, Haslev Seminarium, Haslev.
Magda Balle Jensen.
Stud. med. Rita Beck Jensen, Gormsgade 106, Esbjerg.
Sergent Jesper Thomsen Korsholm, c/o gdr. J. P. K., Holmgård pr. Grønbjerg.
Børnehavelærerinde, fru Karen Margrethe Sørensen, f. Nørby, Suomisvej 8¹,
Kbhvn. V.
Stud. med. Ib Olsen, Sorterup skole pr. Slagelse.
Seminarieelev Bent Guldberg Pedersen, Haslev Seminarium, Haslev.
Stud. polyt. Henny Tang Pedersen, Roskildevej 282 B, Valby.
Landvæsenselev Ralph Stephan Piper, Tårnberg, Korsør.
Flyvermath Arne Reiff, Flyverdetachmentet, Stensved.
Stud. jur. Bent Arne Rudbæk, Nybrovej 131, Lyngby.
*Stud. polyt. Hans Bruun Thomsen, Njalsgade 49² tv., Kbhvn. S.
Stud. med. Erik Jacob Wester, Køkkenhøjgård, Døjringe.
Seminarieelev Rasmus Laurids Vestergård, Drewsensvej 14, Silkeborg.

- 1954 Stud. odont. Ole Bastholm, c/o skolelæge, dr. med. B., Klokkestøbergade 19, Slg.
 Stud. polyt. Palle Christensen, Vanløse skole, Nyrup.
 Stud. theol. Børge Christiansen, Skelskørvej 58, Slagelse.
 Stud. jur. Ragner Dueholm Christensen, Overskousvej 6^a th., Kbhvn. Valby.
 Arkitektstud. Knud Klinte Eriksen, Humble, Langeland.
 Seminarieelev Signe Elise Frederiksen, Nørrebrogade 222ⁱ, Kbhvn. N.
 Stud. jur. Ove Fjerring, Skelskørvej 2, Slagelse.
 Inge Lizzie Frost, Radsted pr. Saksøbing.
 Stud. med. (Århus) Carsten Dilling Hansen, Fuglegaardsvej 13, Gentofte.
 Korrespondent Grethe Hansen, Sorøvej, Ruds Vedby (Handelshøjsk., Kbhvn.).
 Seminarieelev Birthe Ahlmann Jensen, fru Andersen, Nordborggade 34, Århus.
 Stud. med. Jørgen Bruun Jensen, Slagelsevej 18, Høng.
 Stud. polyt. Leivur Johannesen, Skåle, Færøerne.
 Hans Krog, Nørregård Sandholt, Lyndelse pr. Højrup.
 Seminarieelev Hartvig Victor Larsen, Holme, Æbeltoft.
 Seminarieelev Birgitte Madsen, Rentier Nissen, Vestergade 16, Haslev.
 Sygeplejeelev Inger Geisler Møller, Box 70, Sct. Josephs hospital, Griffenfeldts-
 gade 40, Kbhvn. V.
 Stud. theol. Jens Peder Møller, Hørdum.
 Landmand Bent Skovdal Nielsen, Uve pr. Farre (soldat).
 Stud. odont. Niels Toft Nørgård, Hirtshalsvej 15, Hjørring.
 Lærervikar Arne Olsen, Marke pr. Mørkøv.
 Bent Martin Pedersen, Svallerup mark, Kalundborg.
 Jørgen Petersen, Høgsted Kær, Vrå.
 Salgschef Hugo Rasmussen, Grønnegade 40, Herning.
 Stud. med. Kurt Rasmussen, Hestehaven 5, Kalundborg.
 Stud. geom. Keld Sidenius, Falkonéallé 18³ tv., København F.
 Manufakturhandler Bent Storm Sørensen, Fjerritslev.
 Sven Quist, Ved Klostret 1² th., København Ø.
- 1955 Bibliotekarelev Else Marie Andersen, Ulstrup skole, Gørlev S.
 Detlef Franz Behrendes, Nørregade 10, Højer.
 Per Kaj Dylh, Torup, Dyssekilde (soldat).
 Stud. jur. Erik Eriksen, Druelund, Nordborg, Als.
 Korrespondentelev Anne-Lise Fischer-Rasmussen, Raunstrup hovedgård, Herluf-
 magle.
 Sergent Steffen Egede Glahn, Stengården, Viskinge.
 Carsten Emil Hansen, Hasselholt, Vinderup (soldat).
 Stud. merc. Svend Bjerrum Hansen, Indre Bjerrum, Ribe.
 Ekspedient Poul Ebbe Rostgård Hansen, Slagelsevej 49, Lille Næstved.
 Hanna Helledi, Thise, Manna.
 Grevinde Gisela Knuth, f. Ahlefeldt-Laurvig, Nørrebrogade 3, Kbhvn. N.
 Sigrid Kristensen, Skolen, Lunde J.
 Sergent Arne Reinau Larsen, Slagelsevej, Høng.
 Korrespondent-elev Tove Madsen, Håndkøbsudsalget, Hovedgaden, Høng.
 Stud. polyt. Anders Bøgelund Nielsen, Møllevej, Høng.
 * Stud. jur. Ellinor Nielsen, Hvilehøjgård, Ugelstrup, Kirke Såby.
 Anna Raunkjær Petersen, Ounbøl Østergård, Sig.
 Henning Pugdahl, Ny Allégade 14, Haderslev (soldat).
 Stud. jur. Metter Rumler, Boulevarden 7, Vordingborg.
 Sergentelev Johan Peter Steenstrup, Søværnets Officersskole, Holmen, Kbhvn.
 Stud. mag. Connie Truelsen, pension Aksellus, Stationsvej, Slagelse.
 Korrespondentelev Signe Ulsøe, Hesselbo, Tofterup.

- 1956 Stud. pharm. Elsebeth Andersen, c/o sagf. P. A. Ryomgård.
 Kirsten Asbæk, Bolbro Villavej 28, Rungsted kyst (p. t. i Amerika).
 Stud. mag. Grethe Bach Christensen, Eskemosegård, Refsvindinge.
 Niels Christensen (soldat), Sdr. Vedby, Nykøbing F.
 Adgangskursist Ib Clausager, Aagård, Havrebjerg.
 *Stud. polyt. Keld Danø, Ribegade 12^a tv., København Ø.
 Fru Inge Hansen, f. Thomsen, Lille Næstved.
 Peder Brix Hedegård, Løkken (soldat).
 Stud. mag. Niels Olav Jensen, Bøstrup pr. Slagelse.
 Johannes Joensen.
 Bankelev Esther Jørgensen, Svanekær, Eskebjerg.
 *Askovelev Jørgen S. Jørgensen, Gørlev.
 Stud. pharm. Ole Jungersen, Fr. Nansensvej 47, Århus.
 Brandt Laursen, Jævnngyde, Ry St. Jylland (marinesoldat).
 Askovelev Hans Henrik Monrad, Gymnasiet, Høng.
 Seminarieelev Toke Møller, Høed, Jyderup.
 Frede Thorpstrup Nielsen, Fiirgårde, Ry St. Jylland (soldat).
 Stud. med. (Århus) Hans Jørgen Nielsen, Årdestrup mark, Skørping.
 Adgangskursist Kirsten Nielsen, Klintholmsvej 2, Brønshøj.
 Leo Nielsen, Rold, Arden (soldat).
 Agner Olesen, c/o dyrlæge Nørgård, Vestergade 22, Thisted.
 Stud. jur. (Århus) Jens Pedersen, Farsø.
 Ove Pedersen, Skolen v. Volden, Kalundborg.
 Stud. mag. Otto Preuss, Gisselfeld, Haslev.
 Seminarieelev Jytte Rom, Teglgårdsvej, Lemvig.
 Thorkild V. Skole, Hyldetoftevej 4, Hjørring.
 Niels Peter Smed, Hammelev (soldat).
 Lærervikar Margrethe Søndergaard, Torvet 9, Aså.
 Inge Sørensen, Lyngvej 2^a, Lyngby (p. t. Rom).
 Stud. med. Chr. Vemming, Langgade 5^a, Nykøbing F.

Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i fortegnelsen, meld det da til kassereren eller til skolen.

Meddelelser

Oplag: 650 eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktionen: Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, redaktionssekretær Hans Bagge og stud. art. Ulf Gudmundsen.

Elevmøde: Hvis andet ikke meddeles pr. brevkort lørdag 14. og søndag 15. septbr 1957.

Sammenkomst i København afholdes ikke i 1957.

Generalforsamling: Under elevmødet.

Kontingent: Minimum 5 kr. årlig. Husk: Forud indbetaling. Giro 65046. NB. Kontingenter, der ikke er indkommet senest 1. november 1957, opkræves pr. post.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Sorø Amtstidende, Slagelse. Telf. 1354 (kont.) og 2202 (privat).

Kasserer og sekretær: Lektor Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng. Telefon 156.

Anbefal foreningen til de klasse- og skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!

Husk at melde adresseforandring til kassereren eller skolen.